

SOTILAAAN ÄÄNI

N:o 11
1944

RINTAMALEHTI

Tiistaina
helmikuun 1 pnä

Leningrad vapautettu täydellisesti vihollisen saartorenkaasta

Historiallinen voitto

„Saksan armeija perääntyy suunnitelman mukaisesti, neuvostojoukkojen menestykset vähäpätöisiä“. Tällaisessa sävyssä „selittää“ Suomen sotapropaganda Leningradin rintaman tapahtumia, ja jos uskoo siihen, niin Leningradin edustalla ei tapahdu mitään erikoista. Todellisuudessa siellä kuitenkin käydään taisteluja, joiden vertaisia on vaikea löytää sotien historiasta.

Kaksi viikkoa kestäneiden hyökkäystaisteluiden aikana Punainen armeija on murtanut saksalaisten ensiluokkaiset, syvälle porrastetut ja lujasti linnoitetut puolustuslinjat, joita he olivat rakentaneet lähes kaksi vuotta, ja vallannut rynnäköillä vihollisen tärkeimmät tukikohdat: Krasnoje Selon, Ligo-
van, Ropsan, Tsarskojen Selon, Pavlovskin, Mujan, Tosnan ja Hatsinan sekä vapauttanut saksalaisista lähes 1.000 muuta paikkakuntaa, puhdistanut tärkeän Moskovon—Leningradin rautatien, lyönyt hajalle 12 saksalaista divisioonaa ja ottanut runsaan sotasaaliin. Täten Punainen armeija on ratkaissut suurimerkityksellisen tehtävän — vapauttanut täydellisesti Leningradin vihollisen saartorenkaasta ja heittänyt saksalaiset sadan kilometrin päähän kaupungista.

Sellainen on totuus Punaisen armeijan hyökkäyksestä Leningradin edustalla, jonka manner-

(Jatkuu 2. siv.)

Saavutetun voiton ja kaupungin täydellisen vapauttamisen kunniaksi vihollisen saartorenkaasta Leningrad ampui tammikuun 27 päivänä kaksikymmentäneljä yhteislaukausta kolmellasadalla kahdeksakymmenellä neljällä tykillä.

ENGLANNIN LAIVASTO VALMIINA

Englannin meriministeriön tiedonantopalvelun päällikkö parlamentin jäsen amiraali James lausui:

„Englannin sotalaivasto on täysin valmiina toisen rintaman muodostamiseen ja se

täyttää kaikki vaatimukset, olkootpa ne millaisia tahansa. Laivasto tulee lentovoimien tukemana laskemaan maihin armeijan määrättyissä paikoissa, joita ennakoita pommiteetaan ilmasta“.

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu

Ljubanin, Tshudovan ja Novosokolnikin kaupungit vapautettu. — Leningradin—Moskovan rautatie puhdistettu saksalaisista. — Neuvostojoukot Kingisepin porteilla.

Neuvostoliiton Tiedotustoimiston tiedonannoista:

Tammikuun 28 päivänä neuvostojoukot valtasivat Hatsinan länsi-, lounais- ja eteläpuolella yli 50 paikkakuntaa, niiden joukossa Begunitsa, Sosnitsa, Toivo, Sivoritsa, Menkkova ja Koprina.

Olhavan rintaman joukot valtasivat Ljubanin kaupungin ja tärkeän rautatieaseman, Porin, Rampolan, Miinan y.m. paikkakuntia sekä 5 rautatieasemaa.

Novgorodin länsi- ja lounaispuolella neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään, valtasivat yli 10 paikkakuntaa ja katkaisivat Batetskin—Dnon rautatien.

Tammikuun 29 päivänä Leningradin rintaman joukot jatkoivat menestyksellisesti hyökkäystään Volosovan luoteis- ja länsipuolella ja valtasivat yli 40 paikkakuntaa, Volosovan eteläpuolella neuvostojoukot löivät hajalle vihollisen tykistökolonnan ja ottivat sota-

saaliiksi 60 keskikokoista tykkiä.

Hatsinan lounais- ja eteläpuolella neuvostojoukot valtasivat yli 30 paikkakuntaa, niiden joukossa Viiritsa y.m.

Olhavan rintaman joukot valtasivat Tshudovan kaupungin ja suuren rautatiesolmun. Näin ollen Moskovan—Leningradin rautatie on täydellisesti puhdistettu saksalaisista anastajista.

Velikie Lukin länsipuolella 2:sen Baltian rintaman joukot valtasivat yllättävällä rynnäköllä Novosokolnikin kaupungin ja suuren rautatiesolmun.

Tammikuun 30 päivänä neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään Volosovan luoteis- ja länsipuolella vallaten yli 50 paikkakuntaa, joukossa Kattilan ja Veimarin (12 kilometriä Kingisepin itäpuolella) rautatiesolmut sekä Moloskovitsan rautatieasema.

Hatsinan lounais- ja eteläpuolella neuvostojoukot valtasivat useita paikkakuntia, niiden joukossa Drushnaja-Gorka sekä Siverskan työläisäsuojuskeskus ja rautatieasema. Siverskan kaupungissa ja asemalla saarroksissa ollut saksalainen varuskunta tuhottiin.

HISTORIALLINEN VOITTO

(Jatkoa 1. siv.)

heimiläiset sotarikolliset yrittävät salata suomalaisilta sotilailta. Ei ole vaikea arvata, miksi he propagandassaan turvautuvat tuollaisiin petkuskeinoihin. Mannerheimiläinen rikolliskopla käsittää, että Punaisen armeijan historiallinen voitto Leningradin luona on uusi naula Hitlerin ruumisarkkuun, uusi selvä todistus Saksan armeijan ja heidän oman sotaseikkailunsa lähestyvistä täydellisestä romahduksesta. Ja siirtääkseen edes hiukankin tuonnemmaksi tuhon hetkeä ja pidättääkseen sotilaitaan särjetyillä sotavankku-

reillaan Suomen sotarikolliset turvautuvat mitä häikäilemättömimpään valheeseen ja petokseen.

Mutta suomalaiset sotilaat eivät voi olla näkemättä, että Mannerheim ja hänen koplansa käyvät sotaa vain omien etujensa puolesta. Sotilaat alkavat käsittää, että on järjetöntä ja typerää tuhoutua tuon Hitlerin renkien koplan etujen puolesta nyt, jolloin sodan loppuun on jäänyt vain muutama kuukausi. He alkavat ymmärtää, että ainoa pelastuksen tie on viipymättön poislähtö rintamalta tahi vangiksi antautuminen.

Suomalainen sotilas!

Kannattaako s

tuttaa itsensä

nerheimin hä

sä sodassa?

„Neuvostoarmeijan elminen vaikuttaa sotahiihin kuin salamanis-

Eräs RJP 5:n sotilaskertoo:

RJP 5:n sotamiehiltä on sodan voittoon jo kauan hävinnyt. Stalingradin horjutti ei ainoastaan tavallisten sotamiesten, vaan sotaintenkin käsityksiä. Neuvostoarmeijan jatkuva eteneminen vaikuttaa sotamiehiin kuin salamaisku. Sotamiehet ovat nyt tienhaarassa. He tuumivat, voisi parhaiten livahtaa armeijan jaloista ja säästää päänsä. Sotakiikhoisillakin alkaa muuttua peloksi ja liaisuudeksi.

Nyt, kun Punaisen armeijan hyökkäysaalto lähenee Suomea, on mielestäni viisasta konstilla millä hyvänsä luonsa linjoilta. Muussa tapauksessa voi käydä samalla tavalla kuin Leningradia piirittä saksalaisille.

„Kallista viljaa tää sota leikkaa“

Joulukuun 11 päivänä näin lomalle matkustaessani Haapamäen—Tampereen junassa kolme invalidia. Kahdelta oli jalka poikki ja yhdeltä toinen keuhko pois ja toinenkin sairas. Pojat lauloivat laulun säettä:

„Kallista viljaa tää sota leikkaa.

Sitä koskaan emme takaisin saa“.

Keuhkonsa menettänyt kiersi vaunussa kerjäten jalkansa menettäneille ja itselleen almuja.

Ahtäin pitäjän Vehun kylässä oleva sotainvaliidi Leppäkangas on haavoittunut tässä sodassa niin pahasti, että päälaesta ovat luut menneet. Hän on tietysti täysin työkyvytön, mutta siitä huolimatta lasketaan hänellä olevan puolet työkyvystä jäljellä. Avustusta hän saa vain muutamien markan päivässä.

Sotainvaliideja näkee kaikkialla. Henkensä pitimiksi he kaupustelevat sanoma- ja aikakauslehtiä ja kerjäävät. Mutta varsinaiset sotaan syylliset eivät ole joutuneet mitään kärsimään. He herrastelevat kotirintaman lämpimillä paikoilla terveinä ja hyvin syöneinä.

Kymmeniin tuhansiin nousee elinkautisten sotainvalidiiden joukko Suomessa. Ja sitä enemmän niitä tulee, mitä pitemmälle sota jatkuu. Kaikkien rintamamiesten olisi jo aika tehdä itselleen selväksi kysymys: Kannattaako uhrata henkensä tai silvotuttaa itsensä saksammiin ja Suomen herrojen hävityssä sodassa?

Minä tein sodasta lopun omalta kohdaltani antautumalla Punaisen armeijan sotavangiksi ja olen varma, että tein siinä oikein.

Sotamies Heikki Pirkkanen.

Sotavankien

nimiä ei

julkaista

ilman heidän

suostumustaan

Lotta paljastaa Suomen sota-propagandan valheet

Julkaisemme Punaisen armeijan vangiksi joutuneen lotta Kirsti Ruotsalaisen kirjeen omaisilleen.

„Rakkaat vanhempani ja sis-kot Ruotaanmäessä.

Haluan ilmoittaa muutamalla sanalla voinnistani ja olostani täällä „vieraalla maalla“.

Kai olettekin jo saaneet viestin joukko-osastostani ja sen mukaan kai hiukan voinnetta aavistaa mun kohtalostani. Kuvaillen Teidän murheenne olevan raskaan minun tähteni ja eihän ihmekään jos vanhemmilla on surua lapsestaan ja etenkin tässä tapauksessa jouduttua hänen sotavangiksi sellaisen kansan keskuuteen, jotka Suomen robakanta kuvaa maailman julmimmaksi ja raaemmaksi kansaksi.

Haluan näin itsekokeneena ja nähneenä selostaa kumminkin sen totuuden, mikä täällä rajantakana olevan kansan keskuudessa vallitsee. Kaikki ihmiset ovat niin hyviä, kohteliaita ja auttavia, joten alkää uskoko siihen mitä siellä koitetaan ihmisten järkiin ajaa Neuvosto-Venäjän kansasta, se on valhetta, robakantaa aivan.

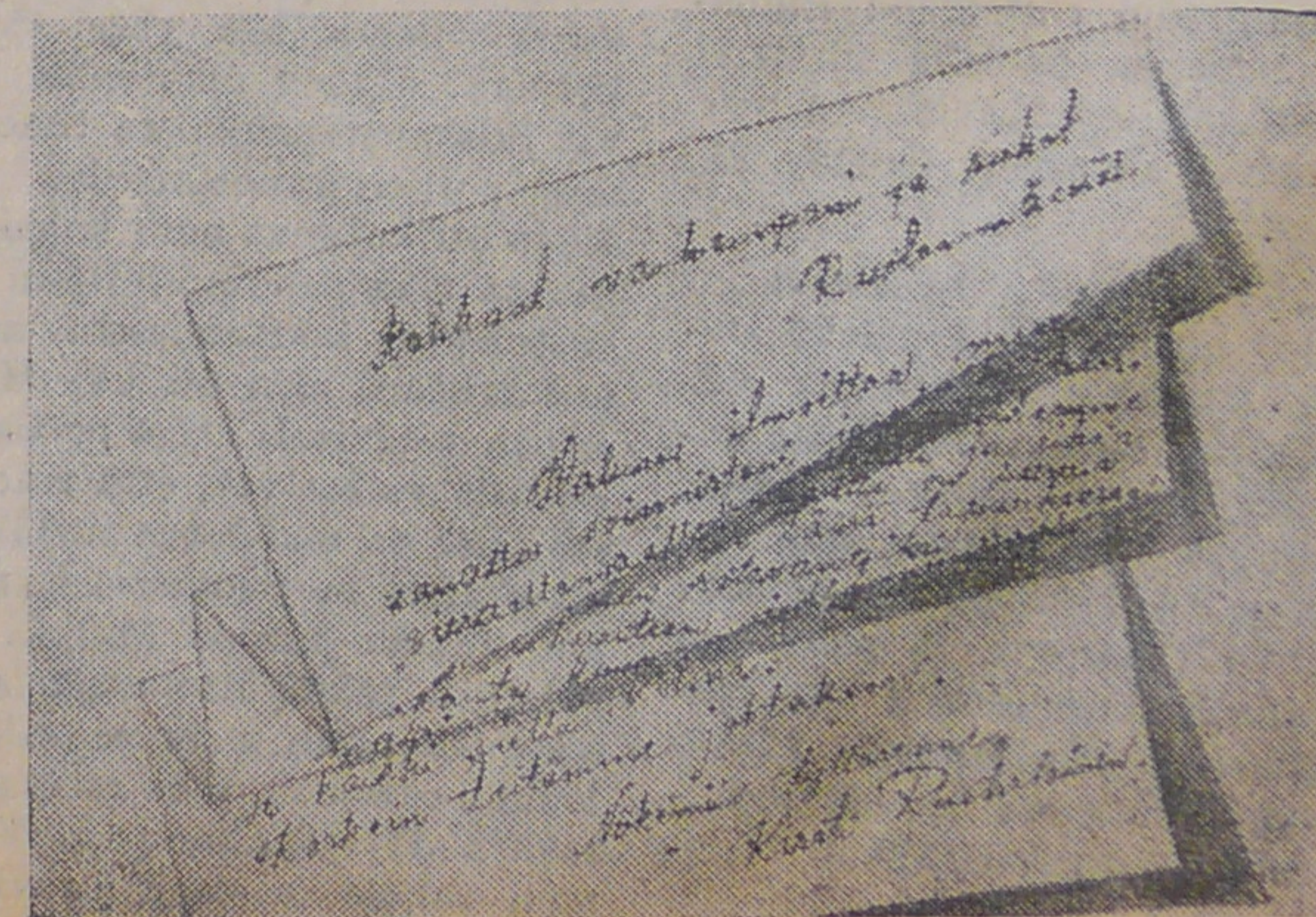
Vilpittömästi sydämmestäni annan kiitokseni Neuvostoarmeijan niin upseereille, kuin sotilaillekin hyvästä kohtelusta ja hyvin riittävästä ruuasta, jonka olen saanut osakseni vaikka olenkin „sotavanki“.

Alkää siis suotta mua surko, voin oikein hyvin ja se pieni naarmu, minkä luoti jalkaani teki, paranee hyvin sillä siitä huolehtii tohtori. Jahka sota loppuu tulen minäkin kotiin sinne Teidän luoksenne ja silloin tapaamisemme on molemmiin puoliin suureksi iloksemme. Se aika koittaa pian.

Lausun paljon terveisiä, voikaa hyvin Te kaikki siellä kotona.

Korkein teitämme johtakoon.

Näkemiin tyttärenne Kirsti“.

v. 1941

Pöyhkeilevä saksammi marssii Leningradia kohti.

v. 1944

Selkäänsäsaanut saksammi painelee lipettiin Leningradin edustalta.

„Taistelukuntoiset joukot muuttuivat mielettömäksi laumaksi”

Leningradin rintamalla Punaisen armeijan puolelle siirtynyt 170. saksalaisen divisioonan 399. rykmentin aliupseeri Gustav M. kertoo:

„Venäläisten hyökkäyksen kaksi ensimmäistä päivää olivat kaikkein kauheimpia elämässäni. Satoja saksalaisia sotilaita kaatui silmiini edessä. Kun tykkitylilä lakkasi, niin 12., 13. ja 14. komppanian sotilaat heittivät aseensa ja pakenivat upseerien huudoista ja uhkauksista välittämättä. Täysin taistelukuntoiset joukot muuttuivat mielettömäksi laumaksi”.

SOTILAIEN LOMAOIKEUTTA POLJETAAN

„Sinisen” prikaatin 3. pataljoonan komentaja majuri Ikonen ja 9. komppanian päällikkö kapteeni Teittinen ovat tunnettuja sotilaiden oikeuksien polkijoita. Erikoisesti se tulee esille sotamiesten lomavuorojen venyttämässä. Vaikka onkin sellainen sääntö, että miehet pääsevät lomalle 3 kuukauden kuluttua, ei se pidä paikkaansa pienimmässäkään määrässä. Vuorolomien välilajit venyvät kaksin, jopa kolminkertaisesti.

Eräs Sodankylän poika, jolta lomavuoro oli mennyt jo pitkän aikaa yli, kääntyi kapteeni Teittisen puoleen saadakseen loman. Kapteeni vastasi hänelle: „Vielä kehtaattekin, perkele, tulla tänne lomaa naukumaan”. Kun minä pyysin lomaa, sain komppanian vääpelin kautta vastauksen: „Ei täältä ole vielä toisetkaan alokat käyneet lomalla”, vaikka

minä en ollut mikään alokaskas, olin ollut jo toista vuotta meijassa.

Suomen armeijassa riistämällä järjestelmällisesti sotilaiden lomaoikeuksia. Päälystössä lyödä kaksi karpästä iskulla: eristää sotilaat tämän „myrkyttävästä” elämästä ja korvata täydennyskojen puutteen. Sotilaiden lomaoikeuksien riistämisen etukäteen kulkevat majuri Ikonen ja kapteeni Teittinen. He pyrkivät lottamaan kannuksiaan suviskaalien silmissä.

Yhteisellä toiminnallaan laot voivat pakoittaa kellekin seerit noudattamaan sotilaskuuluvuuden oikeuksia.

Antti Juhani Hannula, 3. prikaatin 3. pataljoonan 9. komppanian sotamies.

SAKSALAISET RAISKASIVAT RINTAMAMIEHEN VAIMON

Mutta virkavalta painoi jutun villasella

Rintamamiehen vaimo Maikki Haapalainen joutui Hyrynsalmelta Kuusamoon mennessään saksalaisten roistojen uhriksi.

Saksalaiset kuljettivat Maikki Haapalaisen metsään, repivät häntä vaatteet ja raiskasivat. Heikossa tilassa hän pääsi vaivoin kotiaan. Hänen omaisensa tekivät raikaustapauksesta ilmoituksen poliisiviranomaisille. Kun aikaa oli kulunut noin kaksi kuukautta eikä pahoinpitelijäin edesvastuuseen saattamisesta kuulunut mitään, niin Maikki Haapalainen tiedusteli asiaa poliiseilta. Poliisit vastasivat, että rikosten tekijöitä on mahdollisesti löytänyt. Kun saksalaisia on Suomessa niin paljon. Tämän jälkeen Maikki Haapalainen päätti itse etsiä syylliset esille. Hän meni saksalaiseen joukko-osastoon, joka rakensi rautatietä Hyrynsalmen ja Kuusamon välille ja osoitti rivistöstä

rikokselliset. Miehet luovutettiin edesvastuuseen. Ja myöhemmin poliisit ilmoittivat, että saksalaiset raiskasivat vaimon ja rivistön ammatti.

Se oli kuitenkin vain pöytäkirja, jota ei otettu huomioon. Jotkut työntekijät paikallisen raivostunutta mielialaa asia on kuitenkin se, että „ammutut” roistot kävelivät läikin kylissä etsien uusia uhreja. Ja mikäs niiden on kävelty kun suomalainen hallitus virkavalta painaa villasella ki niiden pöyristyttävimpiä konnantyöt. On selvä, että saksalaisten konnantoista ei ole loppua, jos suomalaiset sotamiehet eivät itse rupea tuomaan ja ryhdy vetämään tilille laisia raiskaajia ja niiden laisia hyyssäreitä.

Silminnähtä

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 12
1944

RINTAMALEHTI

Perjantaina
helmikuun 4 pnä

STALINGRAD TOISTUU DNIEPRILLÄ 10 SAKSALAISTA DIVISIOONAA MOTISSA

Sotavankeus on paras keino henkensä säilyttämiseksi

Punaisen armeijan hyökkäys, joka on käynnissä koko itärintamalla Baltian mereltä Mustalle merelle asti, panee varmasti jokaisen Suomen armeijan sotilaan ajattelemaan kysymystä, miten sota päättyy hänen kohdaltaan?

Suomalainen sotilas ei voi olla tietämättä, että Punainen armeija etenee vastustamattomasti rintaman kaikilla lohkoilla ja lähestyy Neuvostoliiton länsirajoja. Hän ei myöskään voi olla tietämättä niistä uusista suurista voitoista, joita Punainen armeija on viime päivinä saavuttanut Leningradin rintamalla murskatun muutamassa päivässä saksalaisten yli kaksi vuotta lujasti linnoittaman puolustusvyöhykkeen ja vapauttaen Leningradin täydellisesti vihollisen saartorenkasta.

Leningradin rintaman taistelut tuovat jälleen esille Punaisen armeijan murettavan voiton ja Hitler-Saksan armeijan kyvyttömyyden vastustaa sitä. Jo hyökkäyksensä kymmenen ensimmäisen päivän aikana Punainen armeija löi hajalle 12 vihollisen jalkaväkidivisioonaa. Saksalaiset jättivät taistelukaatuneina yli 50.000 sotamiestä ja upseeria. Ehkä tuo totuus saa Suomen

(Jatkuu 2. siv.)

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON TIEDONANNOISTA

Helmikuun 1 päivänä Leningradin rintaman joukot murettuaan vihollisen vastarinnan valtasivat Kingisepin kaupungin ja yli 50 muuta paikkakuntaa.

Ljubanin lounais- ja eteläpuolella neuvostojoukot etenivät ja valtasivat 10 paikkakuntaa, joukossa Novinkan aseman.

Novgorodin länsipuolella neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystään vallaten yli 30 paikkakuntaa.

(Jatkuu 2. siv.)

Minun isäni palaa kotiin, sillä hän on antautunut Punaisen armeijan sotavangiksi. Entäs sinä?

Sotavankeus on paras keino ...

(Jatkoa 2. siv.)

armeljan sotilaat käsittämään, että jos he tahtovat välttyä varmalta surmalta, on heidän lähettävä viipymättä pois rintamalta tahi antauduttava Punaisen armeijan vangeiksi. Ne suomalaiset sotamiehet ja upseerit, jotka ovat sotavankina Neuvostoliitossa, ovat omakohtaisesti tulleet varmuuteen sotavankien hyvästä kohtelusta Neuvostoliitossa. Siitä ovat todisteina heidän lukuisat kirjeensä omaisilleen ja entisille ruotovereilleen. Ne paljastavat täydellisesti Suomen sotapropagandan valheet sotavankien huonosta kohtelusta Neuvostoliitossa.

Aseensa laskenutta vastustajaa ei Neuvostoliitossa kohdella vihollisena. Kaikkien kansainvälisten sääntöjen mukaan sotavangille turvataan riittävä ravinto, kunnolliset asunto-olot, haavoittuneille ja sairaille lääkehoito sekä kaikille kotiinpaluun sodan jälkeen. Vapaasti sotavangeiksi antautuneet saavat sitä paitsi etuisuuksia ravintoon, työhön ja asunto-oloihin nähden. Sodan loputtua he palaavat ensi vuorossa kotimaahansa tahi mihin muuhun maahan hyvänsä, jonne sotavanki haluaa.

Suomalainen sotilas! On järjetöntä ja typerää tuhoutua Hitlerin ja Mannerheimin etujen puolesta heidän hävityssä sodassaan varsinkin nyt, jolloin sodan loppuun on jäänyt vain muutama kuukausi, jotka voivat olla sinulle turmiollisia, jos olet Suomen armeijan riveissä. Sotavankeus on paras tie henkensäilyttämiseen ja kotiinpaluuseen. Sitä, joka edelleenkin jää toimeettomana rintamalle, uhkaa varma tuho.

SUURIA VALTIOLLISIA UUDISTUKSIA NEUVOSTOLIITTOSSA

Helmikuun 1 päivänä 1944 Neuvostoliiton Korkeimman Voston istunnossa käsiteltiin kysymystä Puolustusasiain Komissariaatin ja Ulkoasiain Kansankomissariaatin uudestijärjestämisestä yleisliittolaisista kansankomissariaateista liiton ja tasavaltien kansankomissariaateiksi.

Kysymyksen selostajana oli Neuvostoliiton Kansankomissariaatin Neuvoston varapuheenjohtaja V. M. Molotov, joka ottaa vastaan myrskyisin kunnianosoituksin.

V. M. Molotovin selostus keskeytettiin tuon tuostakin useiden edustajain hyväksyvän mielipiteen lakiehdotusten johdosta, jotka Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvosto oli istunnon käsiteltäväksi, sekä varmuuden siitä, että ehdotetut valtiolliset uudistukset tulevat edistämään suuren neuvostovaltion lujittumista edelleenkin.

Molotovin selostuksen jälkeen syntyneessä keskustelussa olivat puheenvuoroja m.m. edustajat J. I. Paleckis (Liettuan SNT), V. T. Lacis (Latvian SNT), I. J. Vares (Viron SNT) ja P. S. K. Konen (Karjalais-Suomalainen SNT).

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto hyväksyi yksimielisesti liittotasavaltien sotajoukkomuodostelmien järjestämisestä ja puolustusasiain Kansankomissariaatin uudestijärjestämisestä tämän liiton ja tasavaltien kansankomissariaatiksi sekä „Lain valtuuksien myöntämisestä liittotasavalloille ulkopoliittisissa suhteissa ja Ulkoasiain Kansankomissariaatin uudestijärjestämisestä tämän liiton ja tasavaltien yleisliittolaisesta kansankomissariaatista liiton ja tasavaltien kansankomissariaatiksi“.

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTON TIEDONANNOISTA:

(Jatkoa 1. siv.)

Helmikuun 2 päivänä neuvostojoukot jatkoivat menestystä hyökkäystään Narvan suunnalla ja valtasivat yli 40 kilometriä. Neuvostojoukot hyökkäsivät menestyksellisesti Siverskin eteläpuolella, Ljubanin länsi- ja eteläpuolella, Novgorodin länsi- ja lounaispuolella sekä Novosokolnikin puolella vallaten useita paikkakuntia.

Helmikuun 3 päivänä. Muutama päivä sitten Ukrainan rintaman joukot siirryttyään hyökkäykseen Kirovogradin puolelta läntiseen suuntaan ja Ukrainan 1:sen rintaman joukot siirryttyään hyökkäykseen Bielaja Tserkovin kaakkoispuolelta itäiseen suuntaan murtivat saksalaisten vahvasti linnoitetun puolustussyöhykkeen sekä etenivät 5 päivää kestäneissä hyökkäyksissä toistaan toistaan kohti kummallakin suunnalla 160–175 kilometrin leveydelle.

Ukrainan 1:sen ja 2:sen rintaman sotajoukot ovat yhtenäisten paikkakuntien pohjoispuolella olevat 9 saksalaista sotajoukkoa ja 1 hyökkäysvaunudivisioonan. Neuvostojoukot ovat suunnalla vallanneet yli 300 paikkakuntaa, m.m. Zvenigorod, ja Shpolan kaupungit sekä Smelan ja Mironovkan suuret tuesolmut.

KERTTU PULAKKA USKOO PROPAGANDAJUTTUJA

Sotamies Reino Pulakalle, Kpk 2979, kirjoittaa Kerttu Pulakka Noitermaasta:

„Eräs patjantekijä oli yhtä sotilasta myöten lähettänyt Pulakan työlle terveisiä ennen partioon lähtöään. Ja se sotilas kertoi, ettei hän sieltä palannutkaan, vaan jäi venäläisten vangiksi. Kyllä tuntui niin kauhean pahalta vaikka oli aivan tuntematon mies muuten.“

Kerttu Pulakka näyttää olevan yksi niitä yksinkertaisia, jotka yhä vielä uskovat Suomen

sotapropagandan syöttämiin juttuihin sotavankien huonosta kohtelusta Neuvostoliitossa. Suurin osa rintamamiehistä ei tuki enää usko noita mörköjuttuja, siksi paljon on vangiksi joutuneiden omakohtaisia kertomuksia ja todistuksia sotavankien hyvästä kohtelusta ja riittävästä ravinnosta Neuvostoliitossa. Punaisen armeijan puolelta karkaavien määrä kasvakin jatkuvasti. Ja se Suomen armeijan sotilas, joka sitä ei aivan lähiaikoina tee tahi muuten lähde pois rintamalta, on varmasti vielä katuva siitä.

RJP 5:n UPSEERIT VARASTELEVAT SOTAMIESTEN MUONIA

RJP 5:n elintarvikepaikan johtaja ylikersantti Onni Kähkönen ja alikersantti Kuikka varastivat sotamiesten muonista yli 6.000 päiväännosta. Asiasta oli tietoinen RJP 5:n komentaja eversti Luutnantti Kivikkokin. 2. kompanian päällikkö luutnantti Kärkäinen salasi asian sen vuoksi, että hänelläkin oli osuutensa muonien käytössä. Vasta pitkän

ajan kuluttua pojille selvisi, mistä upseerien passaripojat kantoivat joka päivä läskipaistit, voit y.m. herkut Kivikon ja Kärkkäisen eteen. Ne tulivat sotamiesten päiväannoksista, joista tuo varaskopla näpisteli koko vuoden ajan.

RJP 5:n pojat olivat asiasta hyvin kiukkuksia ja vaativat aivan oikeutetusti muona-annos-

KINGISEP VAPAUTETTU

Stalin on antanut erikoisen päiväkäskyn, jossa sanotaan:

„Leningradin rintaman joukot kehittäen edelleen hyökkäystään menivät Luga joen yli ja valtasivat helmikuun 1 päivänä taitavalla saartoliikkeellä Kingisepin kaupungin ja rautatieaseman, saksalaisten tärkeän tukikohdan Narvan suunnalla.“

Kingisep on suuri kaupunki Suomenlahden etelärannikolla, Viron Neuvostotasavallan rajalla, lähellä Narvaa. Leningradista Kingiseppiin on yli 150 kilometriä. Punainen armeija kulki taistellen tuon matkan puolessa kuukaudessa.

ten palauttamista sotamiehille. Mutta asia ei saa rajoittua siihen. Jos ei syyllisiä vedetä edes vastuuseen, on sotamiesten itensä annettava niille mitä kuuluu.

Stm. Heikki Pirkkanen.

Stalingradin taistelun vuosipäivä

Sotahistorian suurin taistelu

Helmikuun 2 päivänä 1943 päättyi Stalingradin taistelu, joka on yksi sotahistorian suurimmista taisteluista.

Saksan yleisesikunnan suunnitelman mukaan saksalais-fasistisen armeijan piti valloittaa Stalingrad, saartaa Moskova läntästä, eristää Neuvostoliiton keskiosan selustastaan Volgalla ja Uralilla sekä sen jälkeen antaa isku Neuvostoliiton pääkaupungille, lyödä hajalle Punaisen armeija ja lopettaa sota omaksi edukseen.

Saksalaiset heittivät Stalingradia vastaan valtavat määrät miehen- ja materiaali-voimia eli 36 divisioonaa. Stalingradin

taistelu sai selkeitä mittasuhteita, jollaisia sotien historia ei tunne. Donin mutkan ja Volgalla välillä kehitettiin ankara taistelu. Siihen otti osaa yli miljoona miestä, sen eri vaiheissa taisteluun osallistui samanaikaisesti yli 2.000 hyökkäysvaunua, lähes 2.000 lentokonetta ja yli 20.000 tykkiä. Mutta Hitlerin laumojen kaikki yritykset raukesivat tyhjiin neuvostojoukkojen horjumattoman lujuuden edessä.

Kaksi saksalaista armeijaa, 6. jalkaväki- ja 4. hyökkäysvaunuarmeija, eli 22 valiodivisioonaa, yhteensä 330.000 miestä luokkine aseistuksineen joutui neuvostojoukkojen saartamaksi. Ei yksikään hitleriläinen pääsyt pois neuvostojoukkojen rautaisesta renkaasta. Helmikuun 2

päivänä 1943 sotatoimet kenraalisotamarsalkka Paulusin armeijojen vastaan päättyivät neuvostojoukkojen täydelliseen voittoon. Vangiksi otettiin 29 kenraalia, lähes 2.500 muuta upseeria ja yli 91.000 saksalaista ja romanialaista sotamiestä.

Stalingradissa saksalais-fasistisen armeijan tähti alkoi laskea. Stalingradin taistelun jälkeen saksalaiset eivät enää ole voineet toipua. Sen jälkeen Punainen armeija siirtyi hyökkäykseen laajalla rintamalla ja oli jo vuoden 1943 loppuun mennessä vapauttanut 2/3 saksalaisten väliaikaisesti anastamasta neuvostomaasta. Voittoisa hyökkäys jatkuu ja Punaisen armeijan joukot lähestyvät Neuvostoliiton länsirajoja. Hitlerin ja hänen vasalliansa täydellisen tuhon hetki lähenee.

LIITTOUTUNEILLA HERRUUS ATLANTIN VALTAMERELLÄ

Saksalaiset ovat täydellisesti hävinneet taistelun Atlantin valtamerestä. Liittoutuneiden meri- ja ilmavoimat käyttävät hyväkseen meritukikohtia ja lentokenttiä Azorien saarilla (Portugalille kuuluva saariryhmä Atlantin valtamerellä). Täältä ne hallitsevat täydellisesti meriteitä Amerikasta Eurooppaan ja Afrikkaan. Sitä paitsi Yhdysvallat ja Suur-Britannia ovat ottaneet suojeluksensa alaiseksi Islannin, saaden mahdollisuuden käyttää sen rannikolla olevia satamia ja lentokenttiä meri- ja ilmavoimiensa tukikohina. Se on suuresti helpottanut meriteiden suojelusta Atlantin pohjoisosassa.

Norjan rannikon edustalle on muodostunut Saksan laivaston vedenalainen hautausmaa. Risteilijäin „Blücherin“, „Königsbergin“, „Bismarckin“ sekä satojen sukellusveneidä ja kauppalaivojen lisäksi joutui sinne joulukuun lopulla 1943 „Scharnhorst“, yksi Saksan kolmesta jäljellä olevasta taistelulaivasta.

Toukokuun ja elokuun välisenä aikana 1943 yli 4.000 suurta amerikkalaista rahtilaivaa pääsi onnellisesti Eurooppaan, mikä osoittaa, että liittoutuneilla on täydellinen herruus Atlantin valtamerellä, ja se on takeena suurten maihinnousuoperaatioiden onnistumisesta Länsi-Euroopassa.

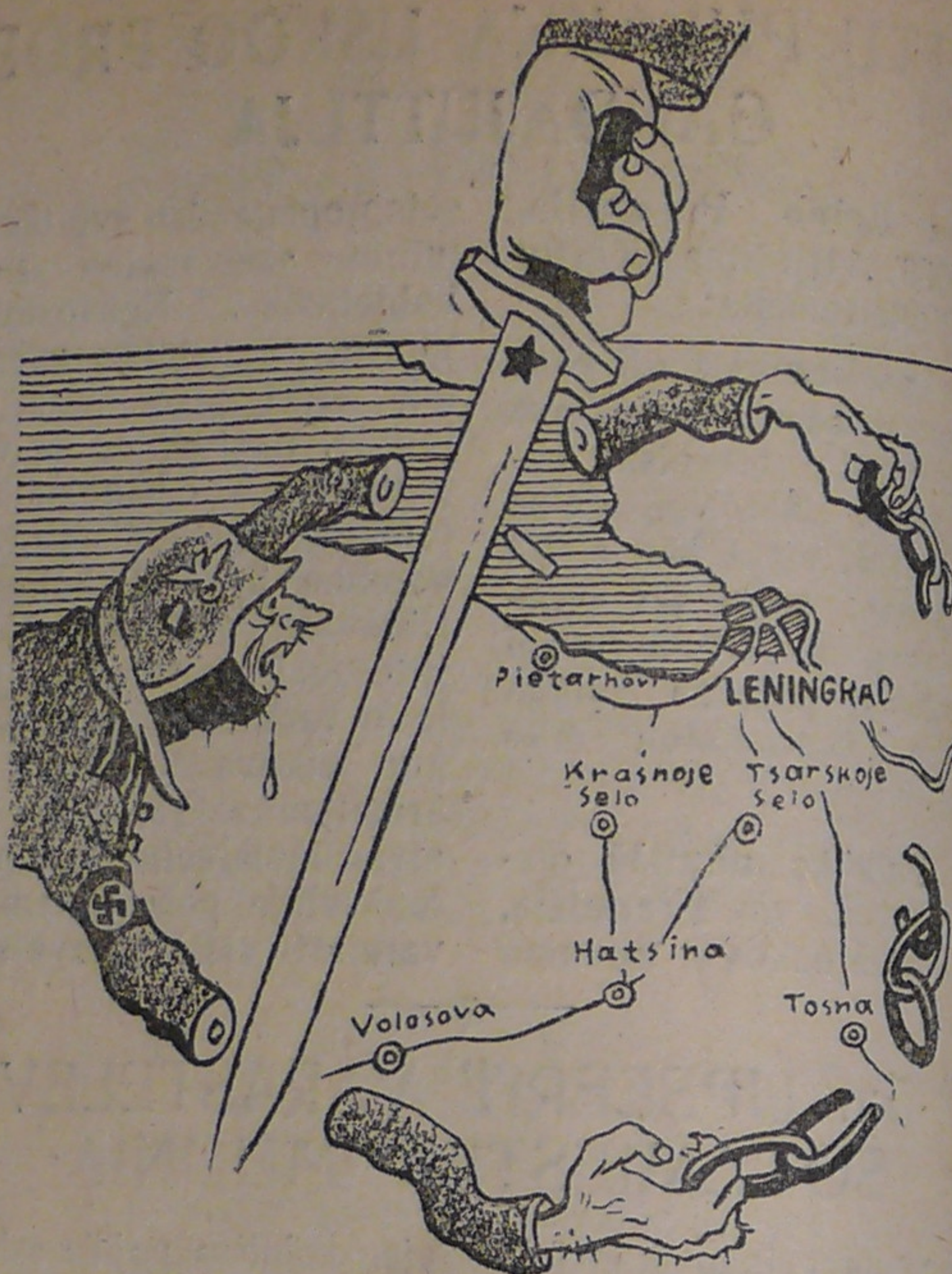
Saksan „vedenalainen laivasto“ lisääntyy.

„Leningradin taisteluissa kuvastuu Venäjän kansan lannistumaton taisteluhenkki“

Amerikan ja Englannin lehdet Hitlerin joukkojen tappiosta Leningradin edustalla

„New York Times“ kirjoittaa, että kaksi ja puoli vuotta saksalaiset pitivät Leningradia rautaisessa renkaassa. Ei yksikään nykyajan suurkaupunki ole kestänyt moista piiritystä. „Tuskinpa“, kirjoittaa lehti, „historiasta löytyy esimerkkiä sellaisesta kestävydestä, jota leningradilaiset ovat osoittaneet niin pitkän ajan. Heidän urotekonsa jäävät historian aikakirjoihin omanlaatuisena sankaritaruna. Leningradin taisteluissa kuvastuu Venäjän kansan lannistumaton taisteluhenkki“.

Englantilaiset lehdet huomioivat Punaisen armeijan

Saksalaisten rintamalinjoja „oikaistaan“ Leningradin luona.

erinomaiset saavutukset Leningradin edustalla.

„Manchester Guardian“ kirjoittaa, että nykyisin Leningrad on lopulta vapautettu, näkyy vielä se, min, kuinka suuriin uroihin venäläiset pystyvät. tot Moskovan, Leningradin Stalingradin edustalla“, on lehti, „on saavutettu omaisella järjestelykyvyllä ja aikakäsitteillä, jotka ovat saavutettu suoritetuilla sotatoimilla. Leningradin luona, luovutettiin Moskovan Kremlin Stalingradin asukkaiden lähetystölle kunniamiek- malla taisteluhengellä, jota johtanut ratkaiseviin toimiin Stalinin vihollisen murskaamiseen lopullisesti“.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 13
1944

RINTAMALEHTI

Maanantaina
helmikuun 7 p:nä

PUNAINEN ARMEIJA HYÖKKÄÄ KOKO RINTAMALLA SUOMENLAHDELTA MUSTALLE MERELLE ASTI

NEUVOSTOJOUKOT VAPAUTTANEET LUTSKIN JA ROVNON KAUPUNGIT. — MOTITETTUJA SAKSALAISIA JOUKKOJA TUHOTAAN DNEPRILLÄ. — SUOMENLAHDEN ETELÄRANNIKKO NARVA-JOEN SUULLE ASTI PUHDISTETTU SAKSALAISISTA.

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa:

Helmikuun 4 päivänä neuvostojoukot valtasivat Narvan suunnalla useita paikkakuntia. Suomenlahden rannikko Narva-joen suulle asti on täydellisesti puhdistettu saksalaisista.

Neuvostojoukot ovat myös edenneet Peipsenjärven, Siverskin ja Ljubanin suunnilla vallaten lukuisia paikkakuntia. Novgorodin ja Leningradin välinen rautatie on täydellisesti puhdistettu saksalaisista.

Zvenigorodkan ja Shpolan pohjoispuolella Punaisen armeijan joukot jatkoivat saarretun vihollisen tuhoamista.

Helmikuun 5 päivänä 1:sen Ukrainan rintaman joukot valtasivat ripeällä iskulla ja taitavalla saartoliikkeellä Lutskin ja Rovnon kaupungit sekä Zdobunovin suuren rautatiesolmun ja kaupungin. Näiden lisäksi on vallattu yli 200 paikkakuntaa. Taisteluissa on otettu yli kaksi tuhatta vankia, joista osa 18. ja 19. joulukuun karkavakidivisioonasta.

Zvenigorodkan ja Shpolan seudulla neuvostojoukot ovat menestyksellisesti tuhonneet saarrettuja saksalaisia joukkoja kiristäen saartorengasta ja vallaten useita paikkakuntia.

ENGLANNIN KUNINKAAN YRJÖ VI LAHJA

KUNNIAMIEKKA LUOVUTETTU
STALINGRADILLE

Helmikuun 2 päivänä 1944, saksalaisten sotajoukkojen hajauttamisen vuosipäivänä Stalingradin luona, luovutettiin Moskovan Kremlin Stalingradin asukkaiden lähetystölle kunniamiek- ka, Suur-Britannian kuninkaan Yrjö VI lahja kaupungin sankarillisen puolustuksen kunniaksi. Stalinin nimessä Neuvostoliiton Marsalkka Budjonny luovutti miekan Stalingradin lähetystön päämiehelle.

Tilaisuudessa olivat läsnä m.m. Suur-Britannian Neuvostoliitossa oleva lähettiläs A. K. Kerr sekä Britannian lähetystön ja sotilaslähetystön vastuunalaisia työntekijöitä.

Dnieprin motti

Saksalaiset eivät ehtineet toipua musertavasta iskusta Leningradin luona, kun Punainen armeija antoi heille vielä tuntu- vammasta Ukrainassa, saartoen Dnieprin keskijuoksulla kymmenen saksalaista divisioonaa. Hitleriläisille järjestetty motti Dnieprillä osoittaa, että Punainen armeija toteuttaa tinnimättä periaatettaan: jos vihollinen ei laske aseitaan, jos se tekee vastarintaa, niin se tuho- taan. Selvimmin se tuli esille vuosi sitten Stalingradin luona, jossa tehtiin loppu sotamarsalk- ka von Paulusin armeijasta. 330- tuhannesta saarretusta saksalai- sesta sotamiehestä ja upseerista pelastuivat vain ne, jotka ajoissa antautuivat Punaisen armeijan vangeiksi. Muuta pelastuksen tietä ei ole myöskään niillä sak- salaisilla joukoilla, jotka nyt ovat joutuneet mottiin Ukrai- nassa. Ne tulevat tuhotuksi viimeiseen mieheen, jos eivät laske aseitaan.

Mitä tämä opettaa Suomen armeijan sotilaille? Parasta on lähteä pois Neuvosto-Karjalasta, ennenkuin se on myöhäistä — sellaisen johtopäätöksen tekee

(Jatkuu 2. siv.)

PUURISTEJÄ JA KAINALOSAUVOJA

Ähtärin pitäjän Kivijärven kylästä kotoisin oleva Punaisen armeijan sotavanki Heikki Pirkkanen kertoi:

„Meidän kylästä on tässä sodassa kaatunut hyvin paljon miehiä. Heiltä on jäänyt paljon avuttomia orpolapsia sekä työkyvyttömät vanhukset. Niinpä esimerkiksi Arvo Tuhkioilta jäi 8 alle 15-vuotista lasta, Kaino Aittolalta — kaksi, Rintalan veljesten Laurin ja Toivon vanhukset jäivät 9 pienen lapsen huoltajiksi. Ilman elättäjää jäivät Erkki Melasen, Väinö Ahopellon y.m. sotamiesten vanhemmat. Koko pitäjästämmme on kaatunut yli 300 miestä.“

Tampereelainen invalidi Kanko Aatos Brander kertoi:

„Helsingin invalidisairaalsassa, jossa minäkin jalkani menettäneenä jouduin makaamaan, on monia satoja jalattomia ja kädettömiä miehiä. Mutta uusia invalideja tulee rintamalta enemmän mitä ehditään kainalosauvaisina laskea ulos.“

Tampereelta kotoisin oleva Pekka Aalto kertoi:

„Muutaman venäläisten tykistökeskityksen aikana saamani aivotärähdyksen takia jouduin kuuluisaan Pitkänienemen (Tampereen lähistöllä) mielisairaalaan. Siellä minä näin mieli-

sairaiden kauhistuttavan ihmis-kohtalon, mielisairaiden, joita tämä sota oli lähettänyt rintamalta sadottain.“

Suomalaiset sotilaat!

Ajatelkaa ylläesitettyjä lausuntoja ja lisätäkää niihin omat näkemyksenne ja kuulemisenne pienen Suomen kansan kärsimistä uhreista tässä Mannerheimin hävityssä sotaseikkailussa. Te huomaatte, että se on tuonut Suomelle vain puuristejä ja kainalosauvoja.

Muistakaa, että jokaista sotilasta uhkaa kuolema tai invalidiin kova kohtalo niin kauan kuin hän pysyy kuuliaina Mannerheimin sotilaana. Tehköön jokainen kohdaltaan lopun sodasta karkaamalla rintamalta tai antautumalla Punaisen armeijan vangiksi!

Dnieprin motti

(Jatkoa I. siv.)

jokainen suomalainen sotilas, jolle henki ja perheensä elämä on kallis. Kaikki sellaiset jutut, että toistaiseksi ei vielä ole mitään kiirettä, koska Punainen armeija ei täällä vielä hyökkää, ovat turmiollisia. Punainen armeija hyökkää nyt koko rintamalla, eikä kukaan voi tietää, missä se antaa seuraavan iskun, etelässä vai pohjoisessa.

Mutta yhden asian pitäisi nyt olla selvän jokaiselle suomalai-

selle sotilaalle: Punaisen armeijan isku on oleva nopea ja säälimätön, ja huonosti käy sen, joka vasta viimeisellä hetkellä alkaa ajatella poislohtoa vieraalta maalta. Viisaasti tekevätkin ne suomalaiset sotilaat, jotka ajoissa antautuvat Punaisen armeijan sotavangeiksi tahi lähtevät pois vararikottuneesta Mannerheimin armeijasta kotiinsa Suomeen. Se on ainoa oikea tie henkensä pelastamiseksi.

„Saksan armeija kärsinyt hirvittävään tappioon Leningdin luona“

391. saksalaisen rykmentin 12. komppanian vääpeli Heidecker kertoo:

„Venäläisten tykistömitti kaksi tuntia meidän miämme. Me istuimme suissa ja odottelimme hullu, milloin se päättyy. Seerit ajoivat meitä ammusen uhalla taisteluun. Rykmentin miehistöstä vain muutamia kymmiä miehiä.“

2. I. t. rykmentin sotilas Zeidl kertoo:

„Venäläiset saartovaldän rykmentin. Jättäen ki tykit me yritimme mutta jouduimme uudelleen mottiin, josta enää ollut ulospääsyä.“

Kun Hitler nuolasi, ennenkuin...

Marraskuun 3 päivänä Hitler lausui kerskuen:

„Se, joka on kulkenut Preussin rajalta Leningradin edustalle, voi kulkea kin jäljellä olevat 10 kilometriä kaupungin keskustaan. Leningrad on saarrettu eikä sieltä lasta mikään. Se tulee ole meidän käsissämme.“

Mutta Leningrad ei joutunut saksammiin käsiin. Tuon hyvän selkäsaunan Leningradin „valloittajat“ nelevat nyt karkuun, koivista pääsevät, ja nimittäin livohkaansa „suunnitelman kaiseksi rintamalinjojen miseksi“.

Sehän se saksammiä taa, kun on oikaistava tietäen, että pian joutuu omaan koipensakin viimäkerran. Ja se aika tekee että paikat tärisee.

Liittotasavaltojen oikeuksien lisääminen Neuvostoliitossa

Helmikuun 1 päivänä 1944 Neuvostoliiton Korkein Neuvosto teki Neuvostoliiton Perustuslakiin lisäyksen, jonka mukaan:

1. „Jokaisella liittotasavallalla on omat tasavallan sotajoukko- ja liittotasavallan nuodostelmat“ ja liittotasavallan Korkein Neuvosto „säättää liittotasavallan sotajoukkomuo- ja liittotasavallan organisoimisjärjestyksen“.

Tämän perusteella tulee nyt jokaisella liittotasavallalla olemaan oma Puolustusasiain Kansankomissariaatti, kun aikaisem-

Kaikki Englannin lehdet julkaisevat yksityiskohtia V. M. Molotovin Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sessiassa pitämästä puheesta Puolustusasiain ja Ulkoasiain Kansankomissariaattien uudestijärjestämisestä yleisliittolaisista liiton ja tasavaltojen kansankomissariaateiksi.

„Daily Mail“ nimittää sessian päätöksiä „suurimmiksi perustuslailliseksi muutoksiksi Venäjän vallankumouksen jälkeen“. „Times“ kirjoittaa, että toi-

min oli vain Yleisliittolainen Kansankomissariaatti.

2. „Jokaisella liittotasavallalla on oikeus ryhtyä välittömiin suhteisiin ulkomaisten valtioiden kanssa, solmia niiden kanssa sopimuksia ja vaihtaa diplomaattisia edustajistoja“ ja liittotasavallan Korkein Neuvosto „säättää liittotasavallan edustuksen kansainvälisissä suhteissa“.

Tämän lisäyksen johdosta Ulkoasiain Kansankomissariaatti, joka tähän asti oli vain yleisliittolainen, tulee tästä lähtien olemaan myös jokaisessa liittotasavallassa.

meenpannut uudistukset „otetaan Englannissa vastaan erikoisella mielenkiinnolla ja myötätunnolla“.

„Daily Telegraph and Morning Post“ korostaa, että kysymyksessä olevat muutokset, samoin kuin lukuisat kohdat Molotovin puheessa todistavat Neuvostoliiton pyrkimystä pitkäaikaiseen yhteistyöhön Yhdistyneiden kansakuntien kanssa, mikä niin selvästi on tullut ilmi Moskovon ja Teheranin konferensseissa.

„OLEN PÄÄSSYT PUHTAAN RUISLEIVÄN ÄÄREEN“

Punaisen armeijan vankina oleva 6. rajajääkäripataljoonan 2. komppanian entinen sotamies Uno Johannes Ullgren kertoo:

„En ole koko sodan aikana syönyt niin hyvää leipää kuin täällä sotavankeudessa. Siellä minjoilla meille sotamiehille syötettiin sellaista „vanikkaa“, jota ei saa mitenkään hienoksi. Se ei lohkea eikä likoa, eikä edes kummanruskea kerrostuma, joka on kova kuin timantti. „Vanik-

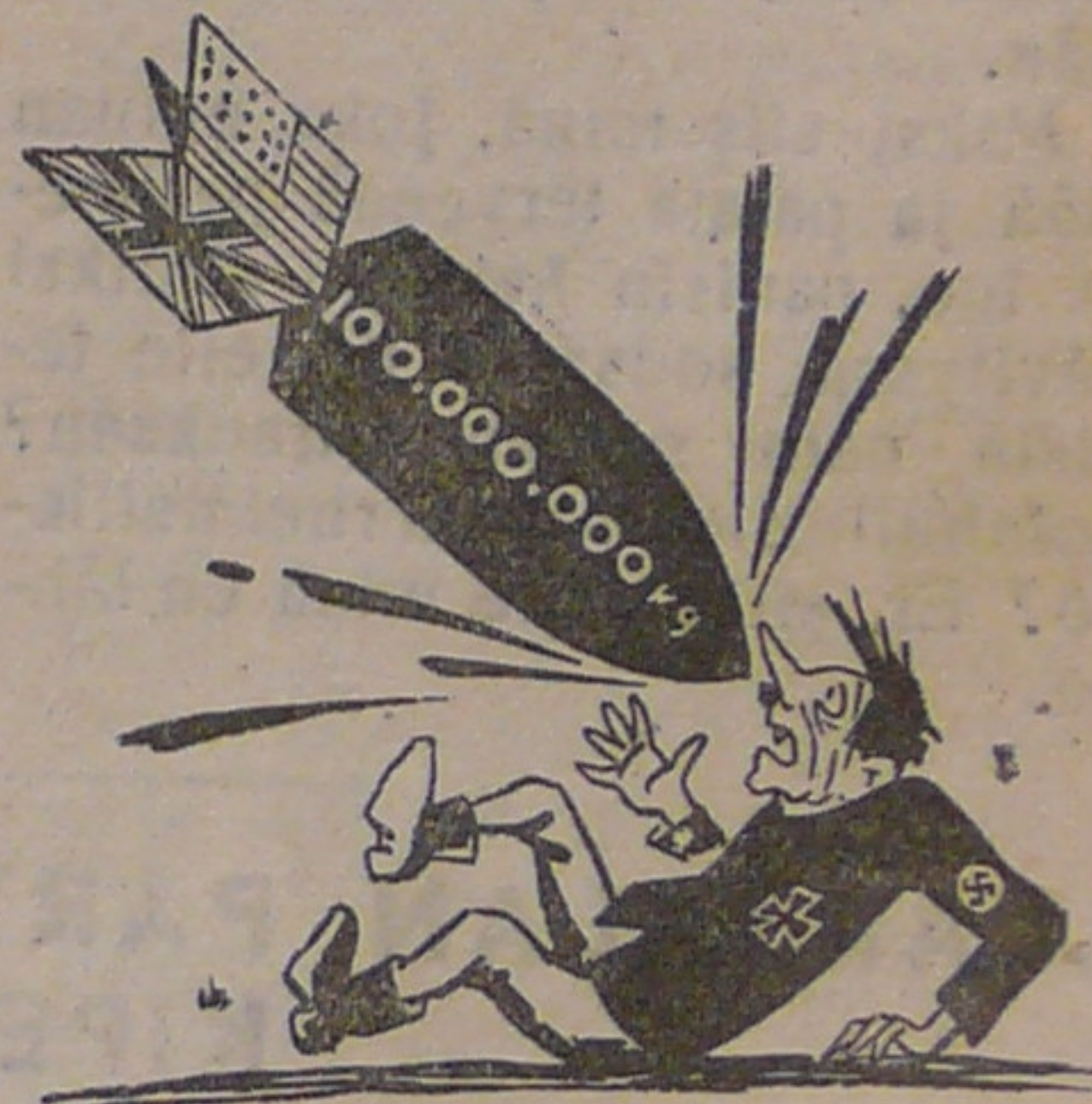
ka“ ei ole tavallisen ihmisen syötävää, ja tuskinpa sitä herra ja suurtalon isäntä antaisi sialleenkaan, mutta sotamiehelle sen pitää kelvata.

Mutta minun kohdaltani on sen jyrsiminen loppunut. Minun ei tarvitse sitä liotella eikä imeskellä, sillä olen päässyt pehmeän ja puhtaan ruisleivän ääreen, ja sitä riittää. Kiitän luojani, että näin kävi. Nyt minulla on varmuus siitä, että selviydyn hengissä sodan loputtua omaisteni luokse.“

Yli 100.000.000

kg räjähdys- ja palopommeja heittivät Englannin ja Amerikan ilmavoimat Saksan teollisuuskeskuksiin viime vuoden aikana. Se on neljä kertaa enemmän kuin v. 1942. Liittoutuneiden iskut ilmasta käsin voimistuvat yhä. Niinpä Berliiniä on tammi-kuun aikana 1944 pommitettu 14 kertaa. Tulipalot eivät vielä ehdi sammua edelliseltä pommitukselta, kun kaupungin ylle ilmestyy satoja uusia liittoutuneiden pommittajakoneita.

Saksan teollisuuskeskusten lisääntyvä pommitus osoittaa, että liittoutuneilla on ehdoton herruus ilmassa. Englannin ja Amerikan ilmavoimat ovat täysin valmiit millä hetkellä tahansa tukemaan maajoukkojen maihinnousua Eurooppaan.

Rintamalta

kirjoitetaan

Sotamies T. Sointula, 3 Kpk 1356, kirjoittaa Kaino Metsärinteelle:

„Mitäs sinä muuten pidät tästä sotahommasta? Minä olen ainakin saanut aivan tarpeekseni tästä saakelin rullajansista. Jospa pääsis siviiliin sitten kun tämä kahden vuoden tuomio tulee loppuun kärsittyä.“

MIKSI MINÄ ANTAUDUIN VANGIKSI

Vapaaehtoisesti Punaisen armeijan puolelle siirtynyt JR 14 5. komppanian korpraali VÄINÖ MÖNKÄRE kertoo:

„Venäläisten heikentymätön hyökkäys itärintamalla pani minut vakavasti ajattelemaan, miten voisin säilyttää henkeni tässä sodassa. Se, että pian alkaivat suuret tappelut täälläkin rintamalla, kävi minulle yhä selvemmäksi päivä päivältä. Ajattelin näin: Punaisen armeijan hirmuinen aseistus ja se vauhti, jolla se nykyään hyökkää, ei pelasta ainuttakaan suomalaista sotamiestä, joka ase kädessä tekee sille vastarintaa sen omalla maalla. Taistelutilanteet tulevat varmasti olemaan niin kuumat, ettei niissä ehdi aina antautua edes vangiksi. Siis rintamalle jääminen ja Punaisen armeijan hyökkäyksen odottaminen merkitsee sitä, että pääsee hengestään.

Miksi siis minä, joka haluan elää ja palata terveenä perheeni luo, panisin henkeni alttiiksi hävityssä sodassa? Kenelle tekisin näin suuren uhrauksen? Sotahulluille Mannerheimillekö? Ei, sille tielle minä en lähde.

„KARJALAN PARTISAANIT ISKEVÄT KIPEÄSTI“

Karjalan partisaaneille vangiksi joutunut taivalkoskelainen 8. rajajääkäripataljoonan täydennysjoukkueen korpraali Veikko Kalevi Määttä kertoo:

„Osoitin suuresti kun minut lähetettiin koulutuskeskuksesta Karhusen rajajääkäripataljoonaan, joka majalle kaukana rintaman selustassa Vuokkiniemellä. Mutta siellä oli yhtä vaarallista kuin etulinjoillakin. Karjalan partisaanit ahdistelivat meitä joka askeleella ja moni pataljoonan sotamies ja upseeri on saanut surmansa partisaanin käden kautta. Viime syksynä partisaanit tuhosivat Kivijärven ja Pankomovaaran kenttävartiostot viimeistä miestä myöten.

Päästyäni näin pitkälle tein päätökseni, jonka aljoin toteuttaa mitä pikimmin. En uskonut propagandaan sotavankien rääkkäyksistä, sillä kaverini Evert Keinonen Viipurista oli talvisodan aikana ollut Punaisen armeijan sotavankina ja hän kertoi kohtelun olleen kaikin puolin inhimillistä.

Jouduttuani vartiovuorolle tammikuun 16 päivänä otinkin sukset ja lähdin hiihtämään järven yli. Päästyäni hyvälle ladulle, jonka arvelin olevan puna-armeijalaisten tarkistusladun, lähdin hiihtämään sitä myöten, etten joutuisi miinoihin. Ja niin-pä tämä latu toikin minut puna-armeijalaisten korsulle, jossa minut otettiin hyvin vastaan. Nyt on taskussani leimalla varustettu todistus, jossa luettelaa ne etuisuudet, jotka myönnetään Punaisen armeijan vangeiksi vapaaehtoisesti antautuneille Suomen armeijan sotilaille. Tärkein niistä on se, että vapaaehtoinen pääsee sodan loputtua ensi vuorossa kotiin“.

Pataljoonan komentaja yritti lohdutella kauhun valtaan joutuneita miehiä sillä, että talvella muka partisaanit lakkaavat toimimasta ja elämä muuttuu rauhallisemmaksi. Mutta ei kulu- nut kuin muutama viikko, kun eräs partioryhmä hyökkäsi äkki- arvaamatta Kostamuksen kenttä- vartion kimppuun ja löi sen ma- talaksi. Tämä tapahtui tammi- kuun 1 päivänä. Pari päivää myöhemmin tuhoutui meidän täydennysjoukkomme, joka oli määrätty tätä partisaaniryhmää ajamaan takaa.

Karjalan partisaanit liikkuvat aina, olipa kesä tai talvi. Ne iskevät kipeästi ja se pelottaa Suomen armeijan sotilaita“.

KYLMÄ SUIHKU

... Mannerheimin kuumaan päähän

Miten sotamiehen kynittää

RJP 5 2. komppanian joukkueen sotamies Alkula, kotoisin Vaasasta, kertoo:

„Sotamiesten päivärahat tettiin viime vuoden lokakuun 1 markalla. Mutta tuo kynittää moninkertaisesti.

Esimerkiksi sotainv-avustusrahastoon kerättiin semmin varoja vapaaehtois- pohjalla, mutta nyt tähän- tukseen vedetään sotamie- kaisesta kahden viikon 20—30 mk. Ostotupakan on nostettu 12,5 mk. ja 15 markkaan askilta. Te- ja moniin muihin kynitti- teihin sitä hupeneekin so- hen 16 markan päivärahat“.

SOTAVANKIEN NIMILLÄ

EI JULKAISI

ILMAN HEIDÄN

SUOSTUMUST

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 14
1944

RINTAMALEHTI

Torstaina
helmikuun 10 p:nä

Punaisella armeijalla uusia suuria voittoja etelässä

Saksalaisten sillanpääasema Nikopolin luona hävitetty. — 14 vihollisdivisioonaa lyöty hajalle. — Saksalaiset menettäneet kaatuneina yli 27.000 miestä. — Punainen armeija ottanut yli 4.000 vankia ja runsaan sotasaaliin.

Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto ilmoittaa:

Muutamia päiviä sitten Ukrainan 3:n rintaman joukot siirtyään hyökkäykseen Krivoi Rogin ja Nikopolin koillispuolella murtivat saksalaisten vahvan puolustusvyöhykkeen, etenivät neljän päivän aikana 45—60 kilometriä ja laajensivat rintamamurtoa 170 kilometriin. Neuvostojoukot löivät hyökkäystaite- luissa hajalle neljä saksalaista jalkaväki- ja kolme hyökkäys- vaunudivisioonaa, valtasivat Apostolovon kaupungin ja suuren rautatiesolmun, Marganetsin rautatieaseman sekä yli 250 muuta paikkakuntaa.

Samanaikaisesti Ukrainan 4:n rintaman joukot murettuaan saksalaisten vahvan puolustuksen Nikopolin eteläpuolella Dniep- rin itärannalla aiheuttivat neljä päivää kestäneissä hyökkäystais- teluissa raskaita tappioita vihollisen seitsemälle jalkaväkidi- visioonalle.

Neuvostojoukot ovat näillä sotatoimillaan täydellisesti hävit- täneet saksalaisten tärkeän 120 kilometriä leveän ja 35 kilomet- riä syvän sillanpääaseman Dnieprin itärannalla, lyöneet hajalle Nikopolin luona olleet saksalaisten sotajoukot. Neuvostojoukot valtasivat helmikuun 8 päivänä rynnäköllä Nikopolin kaupungin, joka on tärkeä teollisuuskeskus Ukrainassa.

Kuten Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto ilmoittaa, Punaisen armeijan joukko-osastot ovat näissä taisteluissa tuhonneet: 181 saksalaista hyökkäysvaunua, 377 tykkiä, 615 konekivääriä, 118 kranaatinheitintä ja 1.277 autoa. Vihollinen jätti taistelukentälle yli 27.000 sotamiehen ja upseerin ruumiit.

Samana aikana neuvostojoukot ovat epätäydellisten tietojen mukaan ottaneet seuraavan sotasaaliin: 89 hyökkäysvaunua, 827 tykkiä, 336 kranaatinheitintä, 863 konekivääriä, 6.998 autoa, 135 traktoria, 1.673 kuormaa sekä 36 ammus-, muona- ja sotatarvike- varastoa. Vangiksi on otettu yli 4.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria.

POIS SUOMALAISET ANASTAJAT NEUVOSTOMAALTA!

„Izvestija“ kirjoitti t.k. 8 päi- vänä:

„Kuukausi sitten useat Suomen lehdet julkaisivat kiertoartikkelin, joka on lähtöisin kokoomus- laisen Linkomiehen hallituspuo- lueen johdon taholta. Kirjoituk- sessa sanottiin, että mitä pi- temmälle sota jatkuu, sitä enem- män Neuvostoliiton voimat ku- luvat ja sitä tärkeämmäksi ja ratkaisevammaksi tulee Suomen oma sotilaallinen voima verrat- tuna vihollisen heikontuneisiin voimiin ja että Suomen siis ei tarvitse valittaa sitä, että sota jatkuu...“

Pian, hyvin pian suomalaisten anastajien on suuresti „valitet- tava“ sitä, että sota jatkuu“. Mutta Hitlerin suomalaiset liittolaiset ovat kuitenkin vielä kerran avoimesti näyttäneet, että he pitävät itsepintaisesti kiinni rosvomaisista anastus- suunnitelmistaan ja vielä nykyin haaveilevat „Suur-Suomen“ muodostamista anastetuista neu- vostoalueista“.

Osoitettuaan lukuisilla ryti- läis-mannerheimiläisen Suo- men johtomiesten lausunnoilla ja otteilla Suomen hallituspuo- lueiden lehdistä, että Suomen hallitus lähti sotaan yhtyen

(Jatkuu 2. siv.)

POIS SUOMALAISET ANASTAJAT...

(Jatkoa 1. siv.)

Hitler-Saksan hyökkäykseen Neuvostoliittoa vastaan nimenomaan toteutukseen imperiaalistiset anastustavoitteensa, sekä esitettyään useiden Suomessa ja Suomen armeijan miehittämällä alueella sodan aikana olleiden ulkomaalaisten kirjeenvaihtajien todistuksia venäläisten sotavankien ja rauhallisten neuvostokansalaisten epäinhimillisestä kohtelusta, „Izvestija” päättää kirjoituksensa seuraavaan tapaan:

„Tilinteon hetki lähenee. Toisena päivänä Suomen pääkaupungin yllä jo suhisivat voimakkaan neuvostoliittolaisen lentokoneryhmän siivet, tuhoa tuottavat pommit putoilivat jo Helsinkiin. Tuhoisat tulipalot ja räjähdysket tekevät tehtävänsä. Luhistukoot Helsingin rauniot ennen kaikkea Suomen fascististen vallanpitäjien päähän. Hyennan ulvonta muistuttaa itkua, mutta sillä ei petetä kaikkein herkkäuskoisimpiakaan. Suomen fascistisen hallitusleirin miehet ovat paljonkin vikisseet, mutta kaiken tuon voivottelun läpi kuuluu imperialistisen pedon ääni: „Meidän ei tarvitse valittaa siitä, että sota jatkuu...” Mitäpä siitä, jos he eivät halua valittaa tänään, niin heidän täytyy valittaa kaksin kerroin huomenna. Hitler-Saksan rosvo-kumppanit erehtyvät, jos he luulevat, että ottelu Hitlerin armeijan päävoimia vastaan estää neuvostokansaa välien selvitte-lystä suomalaisten anastajien kanssa. He toivovat yhä vielä, kuten Suomen lehdet äskettäin kirjoittivat, että suursodan pit- kittyminen voi muodostua myön- teiseksi tekijäksi kaikille voimille (lue hitleriläisille voimille), joi- den kanssa he vievät sodan on- nelliseen loppuun. Mutta tämä toive ei toteudu. Pitkittymises- tä ei tule mitään. Sodan loppu- tulos on ennakolta ratkaistu jo suomalaistenkin anastajien koh- dalta. He eivät pääse pensai- siin saaliineen!

Pois suomalaiset anastajat neuvostomaalta! — sellainen on neuvostokansan ääni”.

Viron, Liettuan ja Latvian sissitoimivat

Sissitoiminnan vilkastuminen Itämerenmaissa on antanut sen, että saksalaiset siirtolaiset pakenevat ki- nosten saksaan. Hyvin aseistetut virolaiset sissitoimivat Suomenlahden etelärannikolla toimivia Puna- armeijan joukko-osastoja.

MITÄ LENINGRADIN LUONA ON TAPAHTUNUT

Tammikuun puolivälissä neuvostojoukot siirtyivät Lening- ja Olhavan rintamalla ripeään hyökkäykseen, murtivat saksan vahvasti linnoitetun puolustuslinjan ja vapauttivat Leningradin vihollisen saartorenkasta.

Punaisen armeijan joukko-osastot ovat rynnäköillä vallanne Krasnoje Selon, Ligovon, Pietarhovin, Tsarskoje Selon, Mos- Tosnan ja Hatsinan, jotka olivat vihollisen vahvasti linnoit- tukikohtia, sekä yksistään taisteluiden kahden ensimmäisen- kon aikana vapauttivat lähes 1.000 muuta paikkakuntaa, jouko- Kingisepin kaupungin.

Koko Suomenlahden etelärannikko Leningradista Narva- saakka on puhdistettu saksalaisista. Neuvostojoukot lähes- nyt Luga.

Olhavan rintaman joukot ovat vapauttaneet Novgorodin, banin ja Tshudovon sekä puhdistaneet vihollisista Leningrad- Moskovan ja Leningradin—Novgorodin rautatiet.

Hyökkäys jatkuu.

Suuri ilmahyökkäys Helsinkiin

Helmikuun 7 päivän vastaisena yönä suuri ryhmä Neuvosto- ton pommittajakoneita teki voimakkaan hyökkäyksen Helsinkiin. Pommituksen alaisiksi joutuivat vihollisen sotateollisuuskohteet, rautatieasema, satama ja keskikaupunki.

Lentokoneiden miehistön tekemien havaintojen perusteella pom- mitus aiheutti yli 30 tulipaloa ja voimakkaita räjähdysket. Suuria tulipaloja havaittiin kaasulaitoksen, sotilaskasarmien, sähkölaitok- sen, rautatieaseman, ratapihan ja varikon alueilla. Laivatelakan ja satamien koontatehtaan alueella havaittiin voimakkaita räjähdysket. Kukaan ei näkynyt 250 kilometrin päähän.

Ilmatiedustelu totesi helmikuun 7 päivänä, että Helsingissä syn- tyneitä tulipaloja ei siihen mennessä oltu vielä saatu sammumaan, vaan kaupunki paloi yhä ja oli savun vallassa.

Neljä neuvostokonetta ei palannut tukikohtiinsa.

SOTAVAMMAISTEN KOHTALO

RJP 5 2. komppanian sotamies kertoo:

„Ollessani kotilomalla Helsin- ssä näin paljon sotainvaliideja ja vammautuneita sotilaita. Istuin rann „Mirva“-ravintolassa. Yhtäni luokse tuli eräs inva- lid ja pyysi kymppiä. Käs- kin uua pöytä ja tilata. Invaliidi- meni toisen kätensä jalkansa Syvärillä. Kertoen keroituneena ilottomasta- amastaan hän sanoi: „Meille- valiideille ovat sotaintoilijat- antaneet selkensä, kun eivät- itä enää tarvitse. Avustus on

niin pieni, ettei se riitä edes ruokaan. Kerrotaan — jatko- ihan edelleen — että sotainva- lideille annetaan avustusta ai- noastaan niin kauan, kun sota- kestää, mutta kun se loppuu, loppuu myöskin kurja avustus”. Erotessamme invaliidi sanoi: „Jos olisin arvannut kohtalon- koko surkeuden, en olisi kuun- nellut sotahulluja. Se olisi pe- lastanut joutumasta tällaisen kohtalon omaksi. Keinoja siihen olisin kyllä löytänyt”.

Suomalaisia upseereita Punaisen armeijan sotavankeina

Kapteeni P. Nurminen.

Lutnantti K. Rundqvist.

Lutnantti R. Rekola.

AMERIKAN UUSI VAROITUS SUOMELLE

Amerikan Yhdysvaltojen ul- koministeri Hull on ilmoitta- nut Yhdysvaltojen hallituksen joku aika sitten uudelleen muistuttaneen Suomen hallitukselle, että vastuu Suomen yhteistoi- minnan seurauksista Saksan kanssa ja sodan jatkamisesta Yhdysvaltain liittolaisia Neu- vostoliittoa ja Englantia vas- taan, lankeaa yksinomaan Suo- men hallitukselle.

Taistelu saksalaisia miehittäjiä vastaan Italiassa

Italian väestö taistelee lep- pymättömästi hitleriläisiä miehittäjiä ja heidän italialai- sia apureita vastaan. Joka päivä tapahtuu päällekkäuk- sia hitleriläisten sotamiesten, upseerien ja fascististen virka- miesten kimppuun sekä teh- dään tuhotekoa Hitlerin ar- meijan hyväksi työskentelevil- lä tehtailla.

Kaukana linjojen takana

on helppo huutaa sodan jatkamisesta

5. Rajajääkäripataljoonan komentaja everstiluutnantti Kivikko, jota vanhalta muistilta sanotaan „piimämajuriksi“, on kiivas sotaintoilija. Kun pataljoonasta joutui sotavangiksi eräs sotamies, niin „piimämajuri“ antoi määräyksen, ettei sotavangiksi saa antautua ja että on tapettava itsensä, jos muuta pelastuksen tietä ei ole.

Tuollaisia sotahulluja määräksi on tietysti helppo antaa sellaisen miehen, joka ei itse tule koskaan linjoille. Hätäkos hänen on istua kököttää kymmenien kilometrien päässä linjoilta olevassa esikunnassaan ja vaatia sotamiehiä tappattamaan ja tappamaan itseään.

Minä en aikonutkaan tappattaa itseäni enkä myöskään tehdä itsemurhaa Kivikon reseptin mukaan. Kun „tilanne“ tuli, painauduin lujasti maata vasten. Ja kun puna-armeijalaiset tulivat lähelle, nostin kädet ylös ilman käskyä. Enkä siinä tyhmästi tehnyt. Nyt on sota minun kohdaltani päättynyt. Henkeni ei ole enää vaarassa.

Sotamies

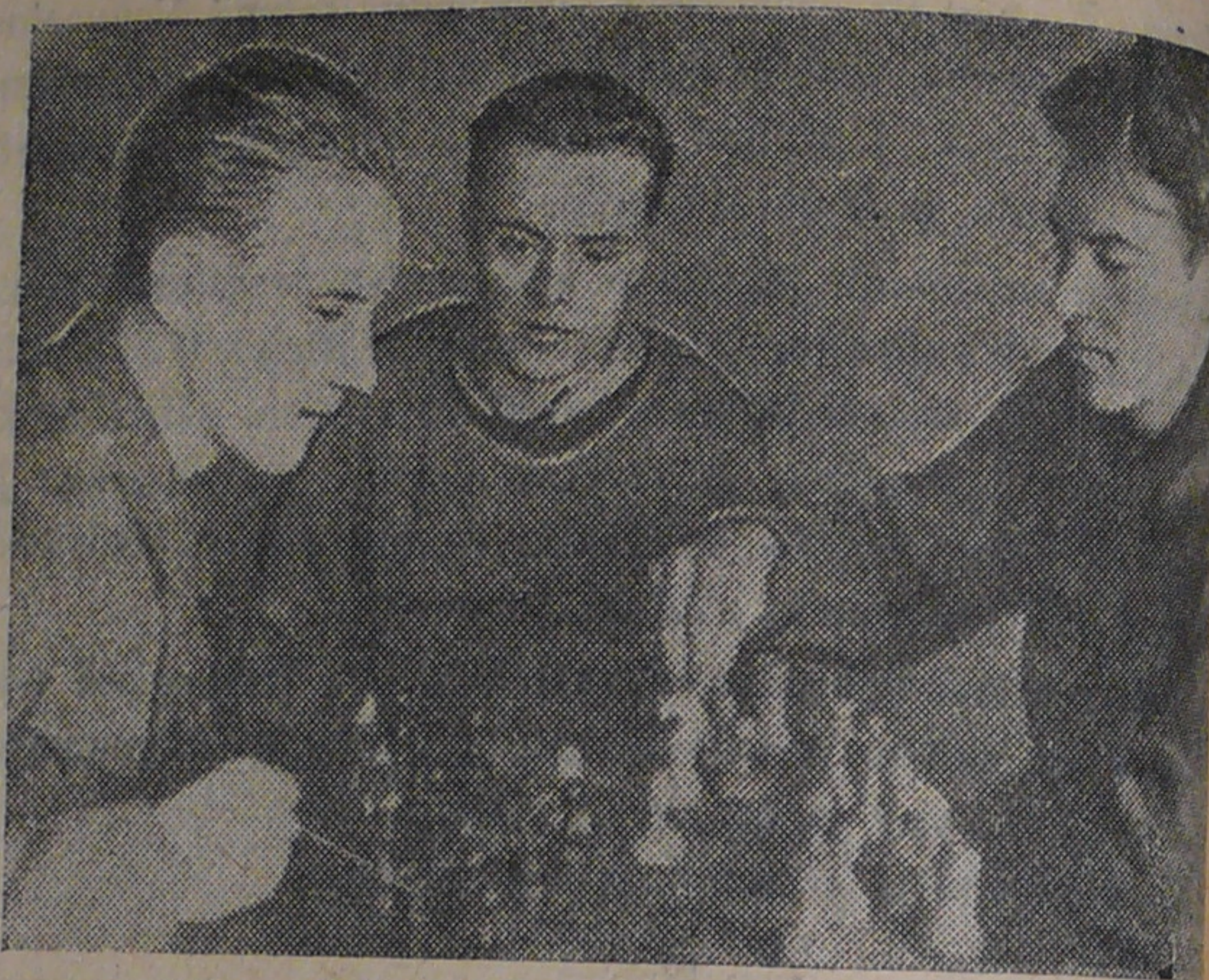
Heikki Pirkkanen.

Perättömiä huhuja

Viime viikkojen aikana ulkomaisten lehdistössä on väitetty, että Neuvostohallitus käy Suomen kanssa neuvotteluja erillisrauhasta ja että Neuvostohallitus muka on esittänyt Suomelle uhkavaatimuksen.

TASS on valtuutettu ilmoittamaan, että noissa tiedonannoissa ei ole mitään perää.

Sotavankileiriltä

Sotavangit Aaro Alkula (vas.) ja Heikki Pirkkanen koettelevat voimiaan shakkilaudalla. Peliä seuraa Kempainen.

NEUVOSTOLIITON HALLITUS noudattaa tarkoin kaikkia kansainvälisiä sääntöjä sotavankeihin nähden

Kaikki sotavangit majoitetaan leudossa ilmastossa sijaitseville leireille. Sotavangit saavat kolme kertaa päivässä keittovähintään 600 gr. leipää, vihanneksia, perunoita, rasvaa, kahvia, sokeria, teetä ja tupakkaa.

Punaisen armeijan ylipäällystön määräyksestä myönnetään kaikelle vapaaehtoisesti sotavangiksi antautuneelle seuraavat etuisuudet:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat erittäin suotuisissa ilmastosuhteissa.
3. Etuoikeus ammattityön valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämässä omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi muuhun johon sotavangi haluaa, heti sodan päättyttyä.

Punaisen armeijan ylipäällystön määräyksestä annetaan vapaaehtoisesti sotavankeuteen tulleille suomalaisille sotamiehille leireille erikoinen todistus, joka oikeuttaa heidät saamaan myönnetut etuisuudet.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 15
1944

RINTAMALEHTI

Sunnuntaina
helmikuun 13 p:nä

Kädet irti Neuvosto-Karjalasta!

HYÖKKÄYS JATKUU

PUNAINEN ARMEIJA VALLANNUT SHEPETOVKAN JA LUGAN

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa:

Tammikuun 11 päivänä. Ukrainan 1:sen rintaman joukot valtasivat saartoliikkeellä ja suoralla iskulla edestä Shepetovkan kaupungin ja suuren rautatiesolmun, joka oli saksalaisten tärkeä tukikohta.

Tammikuun 12 päivänä. Leningradin rintaman joukot valtasivat tarmokkaalla rynnäköllä Luga kaupungin, joka oli saksalaisten tärkeä huoltokeskus ja vahva tukikohta. Sen lisäksi on vallattu Batetskajan rautatiesolmu ja yli 40 muuta paikkakuntaa. Neuvostojoukot ovat täydellisesti puhdistaneet vihollisista rautatielinjan Leningrad—Batetskaja—Novgorod.

Zvenigorodkan ja Shpolan pohjoispuolella (Ukraina) neuvostojoukot ovat jatkaneet menestyksellisiä taisteluita 10 saarroksessa olevan saksalaisen divisioonan tuhoamiseksi. Puristaen saartorengasta neuvostojoukot ovat vallanneet useita paikkakuntia ja rautatieasemia. Saksalaisten joukkojen kaikki yritykset murtautua saarroksissa olevien divisioonien avuksi on lyöty takaisin niiden kärsiessä suuria mies- ja materiaalimenetyksiä.

Tiedättekö, että

Neuvostoliiton hallitus myöntää jokaiselle vapaaehtoisesti sotavangiksi antautuneelle seuraavat etuisuudet:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat erittäin suotuisissa ilmastosuhteissa.
3. Etuoikeus ammattityön valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämässä omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi muuhun maahan, johon sotavangi haluaa, heti sodan päättyttyä.

Nyt on kiire

„Kukko on laulanut Suomelle jo kahdesti“.

Nämä erään ruotsalaisen sanomalehden sanat kuvaavat satuvasti sitä kuilua, jonka partaalle rytiläis-mannerheimiläisen hallituskoplan seikkailupolitiikka on Suomen saattanut.

Puolustuksesta hyökkäykseen siirtyneen Leningradin vapautuminen saksalaisesta saartorengasta, Punaisen armeijan voimakas eteneminen pitkin Suomenlahden etelärannikkoa, sotatoimien siirtyminen Viron alueelle, Helsingin, Kotkan ja muiden Suomen kaupunkien pommitukset ja vihdoin Amerikan uusi vakava varoitus Suomen hallitukselle — kaikki tämä on selvä merkki siitä, että Suomen herrojen kurja valloitusseikkailu kulkee huimaa vauhtia romahdustaan kohti.

Nämä tapahtumat tekevät yhdellä iskulla lopun niistä lapsellisista luuloista, että Mannerheimin armeija voisi jotenkuten säästyä Punaisen armeijan murskaavilta iskuilta.

Nyt pitäisi olla jokaiselle selvä, että nuo iskut eivät anna kauan odottaa itseään. Suomenlahden ja Mustanmeren välillä verissä päin perääntyvien ja motitettujen Saksan armeijain kuolinkamppailu ja myöskin t.k. 8 päivänä suoritettujen Helsingin pommituksen tuhoiset jäljet puhuvat kyllin selvää kieltä siitä, mikä kohtalo odottaa Suomea ja sen armeijaa, jos tämä yrittää vielä epätoivon vimmalla tarrautua anastetun neuvostomaan kamaraan. Vastarinta on hyödytöntä. Ainoa tulos siitä olisi

(Jatkuu 2. siv.)

Nyt on kiire

(Jatkoa 1. siv.)

kaikkien niiden Suomen armeijan sotilaiden surma, jotka eivät ole ajoissa käyttäneet tilaisuutta lähteäkseen pois neuvostomaalta tahi antautuakseen Punaisen armeijan vangeiksi. Suomalaiset sotilaat saivat verellään maksaa hallitusherrojensa rikollisesta seikkailusta kaksinkertaisen hinnan — ensimmäisen kerran neuvostomaille tullessaan, toisen kerran sieltä lähtiessään.

Muistakaa, suomalaiset sotilaat, että teillä on kiire, jos ajotte selviytyä hengissä neuvostomaan alueelta, jos tahdotte estää Suomen kaupunkien muuttumisen rauniokasoiksi. Mannerheimin armeijaa ei mikään pelasta varmasta tappioltta. Suomalaisia sotilaita ei pelasta varmasta kuolemasta muu kuin vapaaehtoinen antautuminen Punaisen armeijan sotavangeiksi tahi viivyttämätön poislähtö neuvostomaan kamaralta.

Tehkää niin, jos tahdotte elää. Kohta kukko laulaa kolmannen kerran.

Valtion kampeissa paleltuu

RJP 5 2. komppanian jääkäri Aaro Alkula kertoo:

„Talvi on puolivälissä, mutta pataljoonamme sotamiehille ei annettu välihousoja, villasukkia tai rättejä, puhumattaakaan muusta talvivaatetuksesta ja jalkineista. Käsineetkin ovat ohkasia villan korvikkeesta kudottuja. Vartiovuorolla saa aina ahkerilla ruumiillisilla liikkeillä taistella paleltumista vastaan. Lomamatkallani sain kuulla, että samanlainen vaatetusilanne valitsee koko Suomen armeijassa.

Rintamamiehen vaatevarustelu huonontaa vielä sekín seik- ka, että vähäisen uuden vaate- tuksen, mikä tulee joukkoyksik- köihin, jakavat keskenään rätti- mikot ja upseerien passarit“.

SUURI ILMAHYÖK- KÄYS KOTKAAN

Helmikuun 11 päivän vas- taisena yönä suuri ryhmä neuvostolentokoneita teki voimakkaan hyökkäyksen Kotkaan pommittaen kaupun- gin sotateollisuuskohteita. Lentokoneiden miehistö ha- vaitti suuria tulipaloja sellu- loosatehtaan, rautatieaseman, suojeluskunnan esikunnan, lennätinlaitoksen alueella j.n.e. Tulipalot aiheuttivat voimakkaita räjähdyksiä.

Yksi neuvostolentokone ei palannut tukikohtaansa.

Ne 4 lentokonetta, jotka helmikuun 7 päivän vastai- sena yönä Helsinkiin tehdyn pommituksen jälkeen ilmoi- tettiin kadonneiksi, ovat pa- lanneet töisille lentokentille Neuvostoliiton alueella.

Stalingradin kunniamiekka

Kuvamme esittää miekkaa, jonka Englannin kunin- gas Yrjö VI on lahjoittanut Stalin- gradin asukkaille kaupungin sankaril- lisen puolustuksen kunnaksi.

Miekan terälle on kaiverrettu ve- näjän ja englannin kielellä seuraavat sanat:

„Teräksenujille Stalingradin asuk- kaille kuningas Yrjö VI:ta Britan- nian kansan syvän ihailun merkiksi“.

Helmikuun 2 päi- vänä, saksalaisten sotajoukkojen ha- jallelyömisien vuo- sipäivänä Stalin- gradin luona, Neu- vostoliiton marsalkka Budjonny Kremlissä Stalingradin asukkaal- den lähetystölle.

Sotavankien jeitä omaisille

Stm. Taito Pirkkanen, 1 Kpk 8455.

„Veli hyvä!“

Terveiseni sinulle täällä yllästyneitä rintamamiehiä kai- enlaisilla syöteillä. Niinpä he- vat väkänneet lain, jonka mu- aan kaksi vuotta armeijassa alvelleen rintamamiehen pitäisi saada markan päivältä niin sa- ottua „kotiuttamisrahaa“.

Tuosta herrojen lupaamasta tarkasta on propaganda pitänyt tautua vangiksi.

Sanon sinulle, että yllä- tautua vangiksi.

Terveisin, Heikki Pirkkanen, RJP 5.

Rouva Aino Kemppainen, Taivalkoski, Metsä- Horsma.

„Aino hyvä!“

Jouduin joulukuun 27 p- vangiksi ja se oli onni. Ny- ainakin varma, että lapseni jää huoltajaa vaille, sillä loputtua palaan terveenä luokseen.

Pikaisiin näkemiin, toiv- Kalle

Stm. Kalle Kemppainen, RJP 5.

Rouva Hilma Alkula, Tampere, Pispala. Harjutie 11.

„Hyvä Äiti!“

Terveiseni täältä neuvos- tavankeudesta. Voin oikein- niosti, sillä kohtelu on hy- vyleneit mukaan „Viron kovan ruokaa saa riittävästi. taltalon“ vuoksi.

Itse asiassa Mannerheimin opla ei välitä rahtuakaan Viron ansasta. Se pelkää omaa nah- kansa käsittäen, että Punaisen armeijan eteneminen Suomen- etelärannikolla tietää hitulevaisuudessa.

Näkemiin, Aaro Alkula, RJP 5.

Rouva Helmi Ullgren, Rautavaara, Lap- hitulevaisuudessa.

„Rakas vaimoni!“

Mutta Viron kansa, joka onna 1940 toimitetussa kan- määneystyksessä yksimielisesti äätti liittyä mahtavaan Neuvos- liittoon, iloitsee Punaisen ar- meijan voitoista. Se odottaa Pu- naisen armeijan tuloa. Eikä ai- bastaan odota, vaan myöskin imii. Lehdet kertovat sissiliik- een kasvusta vihattuja saks- Stm. Uuno Ullgren, RJP 5.

„KOTIUTTAMISRAHA“

Pitkittääkseen tappioon tuo- tittua sotaseikkailuaan mahdol- simman kauan, yrittävät Hel- ingin herrat maanitella sotaan yllästyneitä rintamamiehiä kai- enlaisilla syöteillä. Niinpä he- vat väkänneet lain, jonka mu- aan kaksi vuotta armeijassa alvelleen rintamamiehen pitäisi saada markan päivältä niin sa- ottua „kotiuttamisrahaa“.

Tuosta herrojen lupaamasta tarkasta on propaganda pitänyt tautua vangiksi.

Sanon sinulle, että yllä- tautua vangiksi.

Terveisin, Heikki Pirkkanen, RJP 5.

Rouva Aino Kemppainen, Taivalkoski, Metsä- Horsma.

„Aino hyvä!“

Jouduin joulukuun 27 p- vangiksi ja se oli onni. Ny- ainakin varma, että lapseni jää huoltajaa vaille, sillä loputtua palaan terveenä luokseen.

Pikaisiin näkemiin, toiv- Kalle

Stm. Kalle Kemppainen, RJP 5.

Rouva Hilma Alkula, Tampere, Pispala. Harjutie 11.

„Hyvä Äiti!“

Terveiseni täältä neuvos- tavankeudesta. Voin oikein- niosti, sillä kohtelu on hy- vyleneit mukaan „Viron kovan ruokaa saa riittävästi. taltalon“ vuoksi.

Itse asiassa Mannerheimin opla ei välitä rahtuakaan Viron ansasta. Se pelkää omaa nah- kansa käsittäen, että Punaisen armeijan eteneminen Suomen- etelärannikolla tietää hitulevaisuudessa.

Näkemiin, Aaro Alkula, RJP 5.

Rouva Helmi Ullgren, Rautavaara, Lap- hitulevaisuudessa.

„Rakas vaimoni!“

Mutta Viron kansa, joka onna 1940 toimitetussa kan- määneystyksessä yksimielisesti äätti liittyä mahtavaan Neuvos- liittoon, iloitsee Punaisen ar- meijan voitoista. Se odottaa Pu- naisen armeijan tuloa. Eikä ai- bastaan odota, vaan myöskin imii. Lehdet kertovat sissiliik- een kasvusta vihattuja saks- Stm. Uuno Ullgren, RJP 5.

Pelkoa ja masennusta

Vangiksi joutunut Suomen armeijan RJP 8:n korpraali Veikko Kalevi Määttä, ko- toisin Taivalkoskelta, ker- too:

„Upseerit puhuivat sotilaille, että jos Punainen armeija hyök- kää, niin suomalaisten on Kar- jalassa hinnalla millä hyvänsä pysyttävä asemissaan. Sotilai- den keskuudessa tuollainen pu- he sai aikaan pelkoa ja masen- nusta. Jokainen, joka on seu- rannut taisteluiden kulkua itä- rintamalla, käsittää, mihin voi- makkaan Punaisen armeijan turha vastustaminen johtaa. Pienelle Suomen armeijalle se tulee olemaan suuri onnetto- muus. Se tulee menettämään vielä kymmeniä tuhansia sota- miehiä entisten lisäksi.“

Sotilaat ovat oikeassa pu- huessaan: Miksi meidän pitää uhrata henkemme, miksi mei- dän tulee maksaa kaksinkertai- nen hinta vieraasta maasta, jo- ka ei kuulu eikä tule kuulu- maan meille, eikö olisi parempi lähteä ajoissa kotiin Suomeen ja pelastaa henkensä?“

RJP 5. sotamies Heikki Pirkkanen.

Viron kansa taistelussa saksalaisia anastajia vastaan

laisia anastajia vas- taan. Surkeasti ovat romahtaneet kaikki saksalaisten yritykset mobilisoida virolaisia ryöstöarmeijaansa.

Voitokkaasti hyökkäävän Pu- naisen armeijan riveissä taiste- lee sodan kestäessä muodostettu virolainen kansallinen armeija- kunta, josta Viron kansan edus- taja Vares saattoi äskettäin Neuvostoliiton Korkeimman Neu- voston istunnossa ylpeydellä lausua:

„Milloinkaan koko historiansa aikana Viron kansalla ei ole ollut niin voimakasta ja sellai- sillä sotavälineillä aseistettua ar- meijaa kuin on virolainen armei- jakunta Punaisessa armeijassa“.

Viron laajojen kansanjoukko- jen viha saksalaisia orjuuttajia vastaan tuli erikoisen selvästi esille päivänä, jolloin oli kulu- nut 600 vuotta kansankapinasta saksalaisia anastajia vastaan huhtikuun 23 päivän eli Jyrin- päivän vastaisena yönä 1343.

Kaikki sotilaat, sissitaistelijat, kaikki rehelliset virolaiset isän- maanystävät vannoivat silloin taistelevansa viimeiseen veripisa- raan saakka ja kostavansa sak- salaisille anastajille niiden rikok- set.

Punainen armeija on tullut Narvan edustalle. Taistelut ovat siirtymässä Viron alueelle. Koston hetki, josta puhutaan vi- rolaisten valassa, on jo koitta- nut. Neuvosto-Viro tulee puh- distetuksi saksalaisista anastajis- ta. Se ei miellytät verisen Hitle- rin valkosuomalaisia palkkaren- kejä ja siksi he ulvovat. Mutta tuo ulvonta ei voi vähääkään muuttaa tapahtumien kulkua. Se on ennakolta määrätty niin Viron kuin Karjalais-Suomalai- sen neuvostotasavallankin koh- dalta. Vihollinen tulee karkoite- tuksi neuvostomaalta. Se, joka ei lähde pois vapaasta tahdos- taan tahi laske aseitaan, on kuo- leman oma.

Sotavankileiriltä

Sotavangit Kalle Kemppainen, Heikki Pirkkanen ja Aaro Alkula viettävät vapaa-aikansa kirjojen ääressä.

Mitä ruotsalainen diplomaatti sanoo Suomen anastussuunnitelmista

Äskettäin ilmestyi Ruotsissa Ejnar Virsénin kirja „Suomen tulevaisuus“. Virsén on aikaisemmin ollut Ruotsin lähettiläänä Saksassa ja useissa muissa maissa. Kosketellessaan Suomen taantumuksellisten aineiden anastuspyrkimyksiä Virsén kertoo saksalaisten ja suomalaisten valmistaumisesta sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Hänen sanojensa mukaan jo kauan ennen hyökkäystä Neuvostoliittoa vastaan siirrettiin Norjasta Ruotsin kautta sotajoukkoja Suomeen. Saksalaiset sotilaat täyttivät vähitellen Suomen, rakensivat sinit lentokenttiä, puolustuslaitteita ja sotatarvikevarastoja. Toukokuussa 1941 Suomessa mobilisoihin reserviläiset, valmistettiin suurten asutuskeskusten evakuoimista. Tiedustelulentokoneet, jotka nousivat ilmaan Suomen alueelta, lensivät Venäjän rajan yli. Kesäkuun 22 päivänä 1941, jolloin Saksa karkasi Neuvostoliiton kimppuun, ilmoitettiin Suomen osallistumisesta sotaan. Samana päivänä saksalaiset lentokoneet, toimien Suomen alueelta, pommittivat Kronstad-

tia, ja kesäkuun 24 päivänä suomalaiset ja saksalaiset ylittivät Neuvostoliiton rajan.

„Voidaan siis todeta, että Suomi on vapaaehtoisesti yhtynyt sotaan“, lausuu kirjoittaja.

Kosketellessaan Suomen herrojen väitettä, että he mukakäyvät „omia sotaansa“, Ejnar Virsén kirjoittaa:

„Moinen selitys tekee oudon vaikutuksen. Huomattavien suomalaisten toimihenkilöiden lausunnot ja Suomen sotatoimet osoittavat, että sen sota on kiinteästi sidottu Saksan suurvaltasotaan“.

TAISTELUT JUGOSLAVIASSA

Jugoslavian kansan vapautusarmeijan joukot taistelevat menestyksellisesti kaikilla rintamaloikoilla. Sissit ovat uudelleen vapauttaneet kaksi kaupunkia Länsi-Bosniassa.

Hertsegovinassa toimivat sissijoukot ovat lyöneet hajalle suuren saksalaisen kolonnan ja

MITEN TALVIOLO VOI ANTAUTUA VANGIKSI

Äskettäin leirillemmuudet tulokkaat, sotavangit Heikki Pirkkanen ja Kalle Kemppainen kertovat viime aikoina on linjoilla kysymystä, miten haiten voi talviloissa Puna-armeijan puolelle muutamalla rivillä kotoistani ja toisten ystävien kokemuksista.

Vartiosta on hyvä lähtö, kun voi salaa ottaa kaansa sukset. Edellisillä vuoroilla on jo tarkasti kulkureitti. Linjan ylittämisen suoritettava heti, kun on vartiovuoron vastaan, sillä tapahtuu talvella jokaisen sivätkuluttua. Hyvä keino on tautua vapaaehtoisena suulle ja jättäytyä sitten ta. Useita poikia on tälle puolelle suoraan varikolta.

Minä lähdin aamulla tänään. Otin mukaani kompassin suunnistamiseksi ja painelin suoraan armeijalaisten asemille.

Yleensä talviloissa on tä, että ylitulossa saa etumähdollisiltä takaa-ajajilta myöskin varottava järkeä, via valoansoja, sillä ne hälyyttää vartiomiehet lukkaita loikkareita kulkua siellä aika paljon, kaa joukolla ylitulosta voi olla varma matkanmisesta. Tervetuloa jou-

Yliöik

pakottaneet erään rykmentin kenemaan aiheuttaen suuria tappioita.

Zagrebin ja Belgradin on suistettu kiskoilta varajunia, jotka olivat Saksan elintarvikkeiden Rautatielinja on rikottu kohdista.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 16
1944

RINTAMALEHTI

Keskiviikkona
helmikuun 16 pnä

Minne menet, suomalainen sotilas?

Joka toiselle kuoppaa kaivaa, se itse siihen lankeaa. Tämä sananlasku sopii täydellisesti mannerheimiläisiin anastajiin, jotka kiinteässä yhteistoiminnas Hitler-Saksan kanssa hyökkä-
tapahtuu talvella jokaisen sivätkuluttua. Hyvä keino on tautua vapaaehtoisena suulle ja jättäytyä sitten ta. Useita poikia on tälle puolelle suoraan varikolta.

Selvästä tappiosta huolimatta, joka mannerheimiläistä koplaa odottaa, se yhä vieläkin pitää itsepintaisesti kiinni anastamis-
ta. Punainen armeija lyö saksalaisia laajalla rintamalla Suomenlahdelta Mustallemerelle as-
jolloin se on aseidensa koko voimalla murskaava myöskin Mannerheimin armeijan. Neuvostoliiton ilmavoimien iskut Helsinkiä, Kotkaa ja muita Suomen kaupunkeja vastaan ovat esimakua vielä musertavammista iskuista, joita tullaan antamaan niin kauan, kunnes Suomen armeija on lyöty hajalle ja Neuvosto-Karjala vapautettu mannerheimiläisistä anastajista.

Kaksi vuotta Mannerheimin armeija on polkenut Karjalan kamaraa. Se riittää. Punainen armeija, joka kykeni lyömään Hitlerin laumat Leningradin luona, kykenee karkoittamaan vierasmaalaiset anastajat myöskin Neuvosto-Karjalasta. Mannerheimin kopla on hävinnyt sodan, ja jos se yrittää pitkittää hävittyä sotaansa, niin se tekee sen vain siirtääkseen edes hui-

MITEN HYÖKKÄYS KEHITTYY Leningradin Rintamalla

Punainen armeija ajaa hajallelyötyjä saksalaisia joukkoja yhä kauemmaksi Leningradista. Koko Suomenlahden rannikko Leningradista Narvajoelle sekä myöskin Peipsenjärven itäranta on puhdistettu vihollisesta.

Miten nopea Punaisen armeijan hyökkäyksen vauhti on, näkyy siitä, että yksistään viiden päivän aikana on vapautettu saksalaisista 800 paikkakuntaa, joukossa Luga kaupunki, joka oli saksalaisten tärkeä huoltokeskus ja vahva tukikohta. Luga sijaitsee 150 kilometriä Leningradin eteläpuolella.

kankin tuonnemmaksi kiertämätömän tuhonsa hetkeä.

Suomalainen sotilas! On koittanut hetki, jolloin sinun täytyy ratkaista, kuljetko vararikkou-tuneen mannerheimiläisen koplan mukana ja jaat sen kanssa

kuolemaan tuomitun kohtalon, vai teetkö eron siitä, poistat harteiltasi vastuun ryöstösodasta ja pelastat henkesi antautumalla Punaisen armeijan vangiksi tai karkaamalla rintamalta. Muuta tietä ei ole.

Pakokauhu Romaniassa

Romanialaisten lehtien lausunnot sekä lukuisat sotilas- ja poliisiviranomaisten määräykset osoittavat pakokauhun kasvua Romaniassa ja väestön tyytymättömyyttä hallituskoplan politiikkaan. Niinpä „Vjatsa“-lehti kirjoittaa, että Romaniassa „puhutaan liian paljon lähestyvistä romahduksesta“ ja että „nykyisessä ankarassa tilanteessa ihmis-

miset tuntevat elämänsä epävarmaksi, valittavat ja kylvävät pakokauhua“.

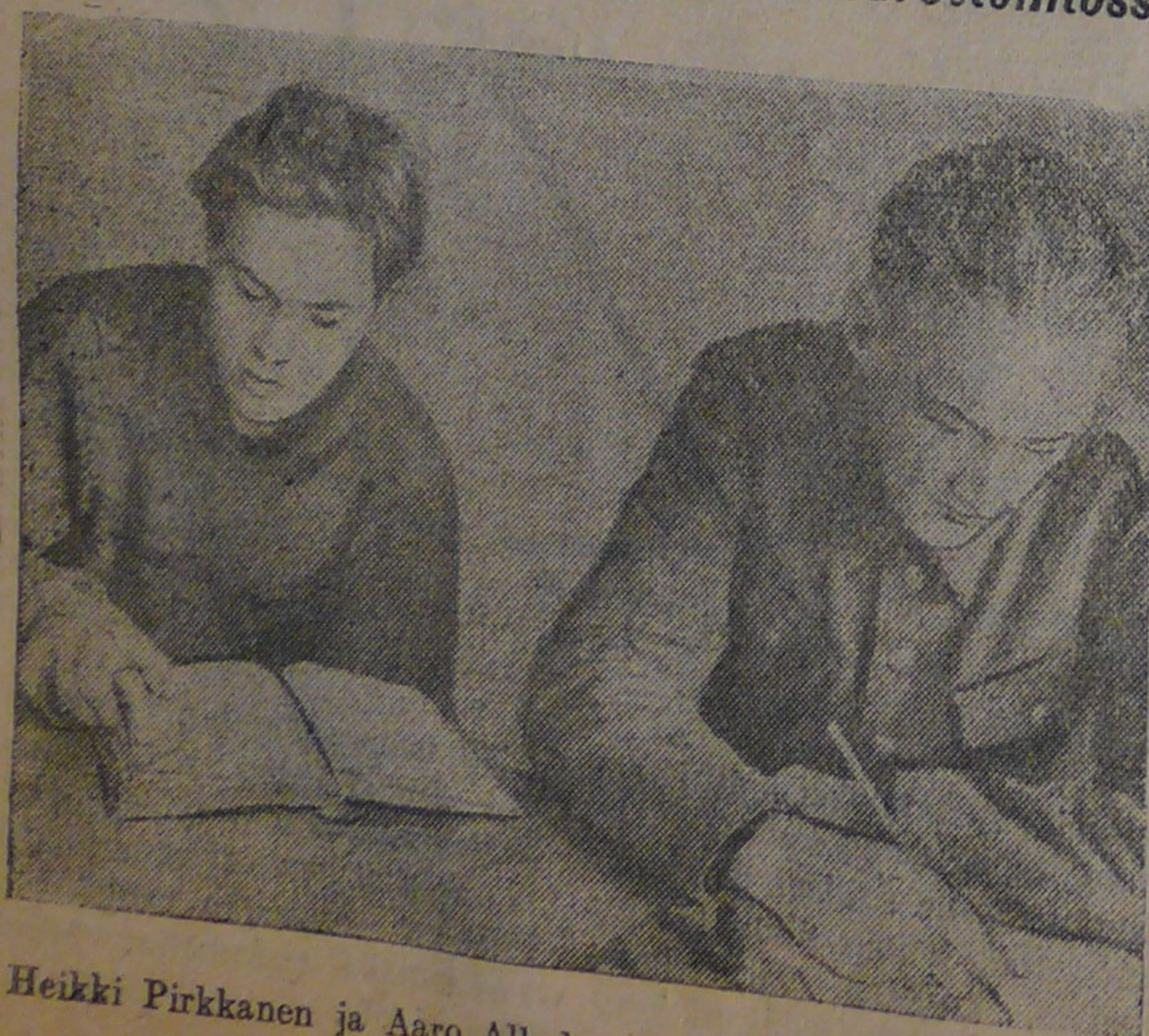
Väestön hallitusvastaiset mielipiteet ilmenevät m.m. Antonescun hallituksen eri toimenpiteiden vastustamisessa. Niinpä äskettäin talonpojat Fokshanyin alueella kieltäytyivät luovuttamasta viranomaisille maataloustuotteita ja villaa.

TANSSIA SAAVAT VAIN SELUSTAPINNARIT JA SAKSMANNIT HEILOINEEN

3. prikaatin 3. pataljoonan
10. komppanian sotamies
Lauri Toivonvirta kertoo:

Sotamiehiä viihdytellen karsimaan rintamaelämän kurjuutta selittämällä, että selustallakin on kielletty tanssiminen. Mutta tanssikielto koskee tosiasias-
vain tavallisia kansanihmisiä. Selustalla keikailevat herrassäikarit, suojeluskuntalaiset ja saksamannit lottineen järjestävät hauskoja tansseja kuinka paljon hyvänsä. Ja sehän se jurppiikin sanomattomasti. Kun rintamamies pääsee joskus suurella välillä kotilomalle, niin sielläkään ei ole mitään iloa ja huvitusta.

Suomalaisia sotilaita sotavankeina Neuvostoliitossa

Heikki Pirkkanen ja Aaro Alkula sotavankileirin lukusalissa.

Sotilailla ei ole edes ihmisarvoa

3. prikaatin 9. komppanian
4. joukkueen sotamies Antti Hannula kertoo:

„Oulun kouluutuskeskuksessa ja Koikarin henkilötäydennyskeskuksessa ovat upseerit, aliupseerit, vieläpä jotkut korpraalitkin hyvin pirullisia miehiä. Alokkaiden pitää plankata yksin korpraalinkin saappaat ja olla aina valmiina passaamaan. Kaiken lisäksi alokkaita nimitetään aivan yleisesti „kusipäiksi“.

Passauttaminen, hävytön kohtelu ja ruokoton haukkuminen jurppii alokkaita sanomattomasti“.

HENGENVAARALLINEN ODOTTELUA

Linjoilla meille uskoteltui Karjalan rintamalla tuleva suurempia taisteluja, joiden ei tarvitse muuta kuin vaan ja vartioida valloitusalueita. Enemmistö sotamiehistä kuitenkin, että käsittää lähtö, ja toivon vasti linjoilta poispäystä.

Pataljoonan kirjuri kertoi ylemmää oli tehty ehdotus pataljoonan siirtämisestä se-
le, mutta sotahullu eversti nantti Kivikko oli vastustanut sitä peläten menettävänsä kavat olot Paadenella. Näin pataljoona jäi linjoille. Kivikon tahulluus on tullut monelle jalle kalliiksi. Joulukuun päivänä hyökkäsi venäläisvoimakas partio tukikohta 5609, kirjoittaa sotamies Aate 4“ kimppuun. Kaatuneita paljon, sillä isku oli yllättävä. Itse kerkesin nähdä rajut Laakson ja Krogellin joukkueen johtajan luultavasti Säteiden ruumiit. Minä en vartan nyt vastarintaan ja säilytti pääni.

Sotamies Aaro Alkula
RJP 5 2. komppanian
3. joukkue.

Palkkajääkärit selustapinnareita

Viidennessä RJP:ssä on palkkajääkäreitä. Nämä sotilaita ovat paljon paremmat kuin toiset jääkärit karjalaisen tytön, niin en en-
Esimerkiksi 2. komppanian sotamies Nordgren valitsee palkkajääkäreille paremmat varusteet jättäen asevelvoite- ja reserviläisille risat. Pataljoonan komentajan suostumuksella kaikki palkkajääkärit on siirretty huoltotehtäviin. Se on syntynyt sotamiesten keskuudessa haa verta. Oikeus ja kunnioitus vaatii: palkkasotamiehet linjoilla ja ne kotiin, joille sijoitettiin töjää“.

Sotamies Heikki Pirkkanen

Mitä rintamalla kirjoitetaan

Alikersantti Sulho Kulmalalle,
Kpk 1/7632, kirjoittaa sotamies
Mäki, Kpk 1/5795:

„On meillä joulusta asti jo parikymmentä miestä kaatunut. On siinä yhden komppanian tappioiksi“.

Neiti Leija Hanniselle, Kemi-
vi, Pohjan-pirtti, kirjoittaa
Korp-raali Pauli Kenttäkumpu,
Kpk 1/5795:

„Suomen armeija kyllä pitää huolen siitä, etten ole liian lihava“.

Korp-raali Matti Palolle, Kpk
5609, kirjoittaa sotamies Aate
to, Kpk 1/5795:

„Venäläiset on kuule piruja hiihtään. Ne on kyllä kouruttua porukkaa partiointia varten“.

RAAKALAIKUUTTA

Neuvostoliiton puolelle vapaa-
toisesti siirtynyt suomalainen
lamies, jonka toivomuksesta
me julkaise hänen nimeään,
roto:

Kun sotamies Pekka Fomin
artoi, että eräs RJP 2:n luut-
nantti oli Suurlahdessa raiskan-
sa asemassa kuin toiset jääkärit
uskonut, että Suomen armei-
upseeri voi alentua tuollai-
sen raakalaistekoon.

Tästä kuitenkin vakuuttau-
in, kun sain tietää, että tuol-
sia tapauksia on vaikka kuin-
paljon. Esim. RJP 2:n hevos-
joukkosidontapaikan vääpeli
konen ja saman pataljoonan
oustoimiston johtaja vääpeli
pponen raiskasivat useita eris-
leirille sijoitettuja karjalaisia
töjää“.

TÄRKEÄ TODISTUS

Jokainen Suomen armeijan sotamies ja upseeri, joka siirtyy vapaaehtoisesti Punaisen armeijan puolelle, saa erikoisen todistuksen. Se takaa hänelle ne etuisuudet, jotka Punaisen armeijan päällystö on määrännyt kaikille vapaaehtoisesti sotavankeuteen siirtyville.

Näihin etuisuuksiin kuuluvat: Lisätyt ruoka-annokset; majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat suotuisissa ilmastosuhteissa; etuoikeus ammattityön valinnassa; etuoikeus kirjeiden lähettämisessä omaisilleen Suomeen sekä kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi muuhun maahan, johon sotavanki haluaa, heti sodan päätyttyä.

MITÄ SAA KIRJOITTA JA MITÄ EI

Kun tulimme rintamalle, varoitettiin meitä, ettei kotiin saa kirjoittaa muista kuin hyvistä puolista. Samanlainen vaatimus on myöskin kotoa päin lähetettyihin kirjeisiin nähden. Kirjeet, jotka sain kotoa, oli sensuroitu hyvin tarkkaan. Kaikista oli leikattu ja mustattu sellaiset kohdat, joissa nähtävästi oli kerrottu ikävistä asioista. Suta-
tuista kirjeistä ymmärsin kuitenkin, että siellä ei ole asiat kehuttavalla kannalla. Eikä muuten voi ollakaan, sillä onhan mei-

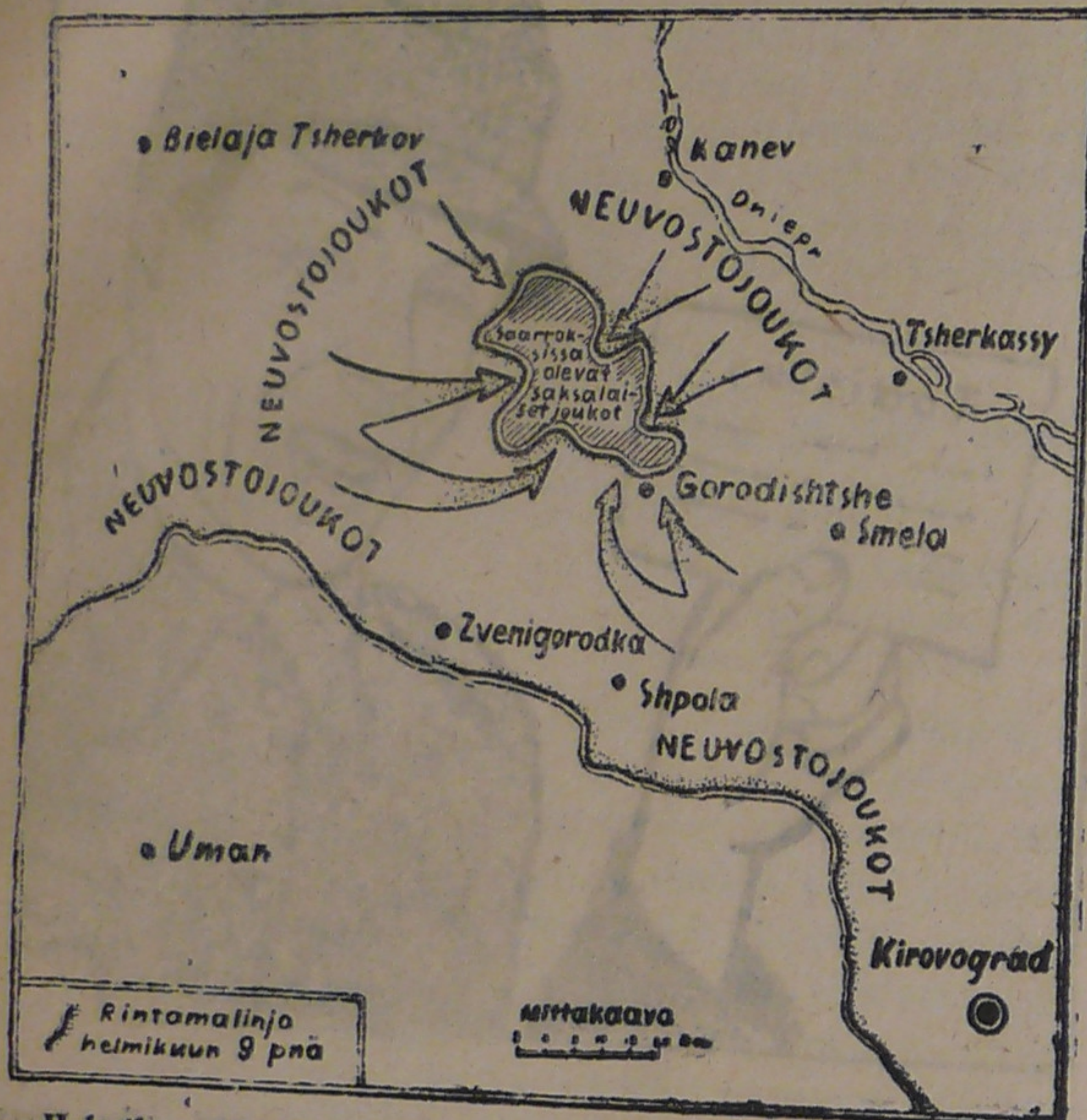
dänkin perhe menettänyt sodan takia kaiken.

Toivoton sota on tuonut tavallisille kansanihmisille täyden mitan kurjuutta. Sotamiestä hermostuttaa rintamaelämän kurjuus ja muutenkin. Ja kun kotiasioistakaan ei saa kirjoittaa sitä mikä huolestuttaa, niin se saa mielen entistäkin katkerammaksi sotaa ja sen pitkittämistä kohtaan.

Sotamies Antti Hannula,
3. prikaatin 9. kompp.

10 SAKSALAISTA DIVISIOONAA MOTISSA

SAARTORENGAS KIRISTYY

Helmikuun 3 päivänä neuvostojoukot, jotka toimivat Ukrainassa Dnieprin keskijuoksun varrella, sulkiivat mottiin kymmenen saksalaista divisioonaa.

Hitleriläisten joukkojen rai-vokkaat yritykset päästä saarroksissa olevien joukko-

jen avuksi ovat täydellisesti epäonnistuneet. Punainen armeija puristaa saartorengasta päivä päivältä yhä tiukemmalle ja Dnieprillä olevia saksalaisia odottaa sama kohtalo kuin sotamarsalkka Paulusin armeijaa, joka vuosi sitten motitettiin ja romutettiin Stalingradin luona.

PUNAISEN ARMEIJAN VOIMA KASVAA Yli 128 miljardia ruplaa Neuvostoliiton puolustusvoimille

Askettain koolla ollut Neuvostoliiton Korkein Neuvosto (parlamentti) hyväksyi vuoden 1944 budjetin, jossa määrättiin Neuvostoliiton puolustusvoimille 128,4 miljardia ruplaa. Sotamääräraha tulee olemaan 3,7 miljardia ruplaa suurempi kuin vuonna 1943.

Jo viime vuonna Punaisen armeijan voima tuli näkyviin kaikessa suuruudessaan. Sotahistorian suurin voitto Stalingradin luona oli alkuna Punaisen armeijan jatkuville voitoille koko

laajalla itärintamalla. Vuoden kuluessa neuvostojoukot vapauttivat saksalaisista anastajista 2/3 koko miehitystä alueesta ja heittivät saksalaiset kauaksi Dnieprin länsipuolelle. Saksalais-ten ensiluokkaiset linnoitukset Leningradin luona löytiin maan tasalle muutamassa päivässä ja Hitlerin sotalaumat ajettiin Narvan porteille asti.

Punaisen armeijan lujittamiseksi tänä vuonna myönnetty 128,4 miljardia ruplaa tulevat takaamaan sen iskujen yhä kas-

LYHYITÄ UUTTA

— Valkovenäläiset taistelussa SS-joukkoja surmanneet äskettäin majuri Wilhelm Harten. Hän oli neljäs saksalainen, joka on sillä tavoin surmansa viimeisten kaikkien aikana.

— Taistelut Italiassa vät liittoutuneille ed Kenraalit Wilson ja Al ovat lähettäneet tiedon jossa he lausuvat vakavasti, että liittoutuneiden tulevat voittamaan suur Rooman valtaamisesta.

— Berliinin pommitus helmikuun 12 päivän yönä yksi 4 tonnin pommitus tullevalle saksalaskasarmiin Alexanderin sotilaskasarmiin. Jolloin yli 1.000 ihmistä sai surmansa.

— Jugoslavian kansainvartusarmeija käy menestyksekkäitä taisteluita miehityksistä vastaan. Hitleriläiset suuria tappioita. Saksalaiset vapautusarmeijan johtosivat yhdellä kertaa sen vihollispataljoonan. Bugoinon rintamaloikka me päivinä tuhottu yli 100 ihmistä.

— Ranskan isännöitsijätoimivat tarmokkaasti. Osa tehtaita, jotka tekevät saksalaisille. Monet tärkeät teollisuuslaitokset ovat jatkuvasti saksalaisia. Junia suistetaan tämän tyyppisiltä.

vavan voiman. Nuo muusikot ovat alkaneet tulla mannerheimiläisessä kunnossa ja saksalaisia koirilta.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 17
1944

RINTAMALEHTI

Lauantaina
helmikuun 19 pna

DNIEPRIN SUURMOTTI SELVITETTY

Saksalaiset jättäneet taistelukentälle 52.000 ruumista. — 11.000 saksalaista sotamiestä ja upseeria vangiksi.

Neuvostoliiton Tiedotustoimisto ilmoittaa:

Ukrainan 2:sen ja Ukrainan 1:sen rintaman joukot murtivat helmikuun alussa saksalaisten linnoitettua puolustuslinjaa hyökkäämällä Kirovogradin pohjoispuolelta länteen ja Bielaja Tserkovin kaakkoispuolelta itään sekä rohkeasti ja taitavasti saartoen suuret saksalais-fascistiset voimat Zvenigorodkan—Shpolian pohjoispuolella. Tämän sotailiikkeen tuloksena neuvostojoukot puristivat saartorengaaseen kenraaliluutnantti Stemmermannin 11. saksalaisen armeijakunnan ja jalkaväen kenraali Matenklotin 42. saksalaisen armeijakunnan. Saarrettuihin armeijakuntiin kuuluvat: kenraalimajuri Liebin 112. jalkaväkidivisioona, eversti Bährmannin 88. jalkaväkidivisioona, kenraalimajuri Heinen 82. jalkaväkidivisioona, eversti Honnin 72. jalkaväkidivisioona, kenraaliluutnantti Treinbergin 167. jalkaväkidivisioona, kenraalimajuri Schmidt-Dommerin 168. jalkaväkidivisioona, kenraalimajuri Darlitzin 57. jalkaväkidivisioona, kenraaliluutnantti Schefferin 332. jalkaväkidivisioona, kenraaliluutnantti Geschenin 213. divisioona, Brigadeführer (kenraalimajuri) Iillen SS-hyökkäysvaunudivisioona „Wiking“ ja majuri Ippertin moottoroitu SS-prikaari „Wallonia“. Saarrettujen viollisjoukkojen luku nousi 0—80 tuhanteen sotamieheen ja upseeriin.

Neuvostoliiton sotilasjohto sitti Punaisen armeijan Kortemman Ylipäällikön sijaisen, Neuvostoliiton marsalkka Shukovin, Ukrainan 2:sen rintaman komentajan armeijankenraali Konevin ja Ukrainan 1:sen rintaman komentajan armeijankenraali Vatutinin nimissä helmikuun 8 päivänä 1944, välttääkseen turhan verenvuodatuksen ja saarrettujen saksalaisten joukkojen tuhoamisen, Korsun-Shevtschenkovskin alueella saarrettujen saksalaisten joukkojen päälystölle ja koko upseeristolle uhkavaatimuksen ehdottaen vastarinnan lopettamista. Uhkavaatimuksessa sanottiin:

„Turhan verenvuodatuksen välttämiseksi ehdotamme teitä hyväksymään seuraavat antautumisehdot:

1. Kaikki saarretut saksalaiset sotajoukot Teidän ja esikuntienne johdolla lopettavat sotatoimet viipymättä.
2. Te luovutatte meille koko miehistön, aseet, kaikki taisteluvälineet, ajoneuvot ja koko sotakaluston voittamattomina.

Me takaamme kaikille upseereille ja sotamiehille, jotka lopettavat vastarinnan, hengen ja turvallisuuden sekä sodan loputtua kotiinpaluun Saksaan tahi mihin muuhun maahan tahansa, sotavankien henkilökohtaisen toivomuksen mukaisesti.

Vangiksi antautuneiden joukkojen koko miehistölle jätetään: sotilaspuku, arvoja ja kunniamerkit, henkilökohtainen omaisuus ja arvoesineet.

(Jatkuu 2. siv.)

Itsemurha-propagandaa

Siitä suuresta pelosta ja levottomuudesta huolimatta, jonka Punaisen armeijan valtavat voitot Leningradin suunnalla, sen ilmestyminen Narvan edustalle sekä Helsingin ja muiden kaupunkien pommitukset ovat aiheuttaneet mannerheimiläisen seikkailijakoplan keskuudessa, on tuo kopla pannut sanomalehtensä saarnaamaan, että Suomen armeijan ei pidä jättää nykyisiä asemiaan eikä siis luopua sodan alussa kahmaistusta ryöstösaaliista.

Tuollainen yllytys on aivan samaa kuin jos Mannerheim antaisi päiväkäskyn, jossa kehoittaisi kaikkia Suomen armeijan sotilaita tekemään itsemurhan. Useat Suomen armeijan upseerit ovatkin viime aikoina tosiaankin harjoittaneet sotamiesten keskuudessa suoranaista itsemurhapropagandaa. Niinpä kaikki 5. Rajajääkäripataljoonasta viime aikoina otetut lukuisat sotavangit todistavat yhtäpitävästi pataljoonan komentajan, everstiluutnantti Kivikon antaneen päiväkäskyn, jossa ankarasti kieltää sotamiehiä antautumasta vangiksi ja kehoittaa heitä mieluummin tappamaan itsensä.

Myönnettäköön, että kaikilla niillä, jotka eivät halua ajoissa lähteä pois neuvosiomaalta tahi antautua vangiksi, ei tosiaankaan ole muuta mahdollisuutta kuin tappaa itsensä taisteluissa tahi vetää kuula omaan kalloonsa. Mannerheimin armeijan oles-

(Jatkuu 2. siv.)

Itsemurhapropagandaa

(Jatkoa 1. siv.)

kelu neuvostomaalla ei missään tapauksessa ole enää pitkäaikainen. Joko se lähtee pian Karjalan alueelta tahi sen täytyy hävitä kokonaan maan pinnalta.

Suoranaisen itsemurhan tekemiseen ei liene paljonkaan halukkaita varsinaisten sotamiesten keskuudessa. „Ampukoot itsensä, vetäkööt narun kaulaansa tahi tehkööt vaikka harakirin sotahullut viskaalit Mannerheimista tuollaisiin Kivikkoihin saakka. Mutta me tahdomme elää“. Niin päättävät useimmat sotamiehet herrojen itsemurhapropagandaa kuunnellesaan.

Se on oikein. Mutta on jo aika ymmärtää, että kaikenlainen viilvyttely, kiinnipitäminen anastetusta neuvostomaasta on suomalaiselle sotilaille sama kuin itsemurha. Niiden musertavien iskujen jälkeen, joita Punainen armeija on antanut ja yhä lisääntyvällä voimalla antaa „voittamattomalle“ Saksan armeijalle, on selvääkin selvempi, että Mannerheimin armeijan vastarinta edessä olevalle Punaisen armeijan hyökkäykselle on täysin toivotonta ja hyödytöntä, ja niin ollen typerää. Mitä itsepitäisemmin se tarrautuu anastetun maan kamaraan, sitä varmemmin se löytää siinä hautansa, sitä perusteellisempi ja säällättömämpi tulee olemaan sen miehien ja upseeriston tuhoaminen, sitä tuhoisampia tulevat olemaan Suomen kaupunkien ja teollisuuskeskusten pommitukset.

Sille, joka haluaa säästää henkensä, huomautamme, kuinka hataraa ja epävarmaa on toivoa, että sitten, ratkaisevien taistelujen tullen, on vielä aikaa karata rintamalta tahi antautua vangiksi. Näillä, jotka niin ajattelevat, ei ole täyttä käsitystä siitä, mitä Punaisen armeijan hyökkäys merkitsee.

Viisas on se, joka nyt pitää kiirettä karatakseen rintamalta tahi tullakseen vapaaehtoisesti Punaisen armeijan sotavankueen. Myöhäistä on huutaa, kun kurkku on polkki.

Dnieprin suurmotti selvitetty

(Jatkoa 1. siv.)

neet sekä esipuseeristolle sen lisäksi teräaseet.

Kaikille haavoittuneille ja sairaille annetaan lääkärinhoitoa.

Vangiksi antautuneille upseereille, aliupseereille ja sotamiehille turvataan viipymättä ravinto.

Teidän vastaustanne odotetaan helmikuun 9 päivänä 1944 kello 11 mennessä Moskovan aikaa kirjallisessa muodossa Teidän henkilökohtaisten edustajienne kautta, joiden tulee saapua valkoisen lipun suojassa ajavalla henkilöautolla Korsun-Shevtshenkovskin maantietä pitkin Steblevin kautta Hrovkaan.

Teidän edustajanne ottaa vastaan valtuutettu venäläinen upseeri Hrovkan itälaidassa helmikuun 9 päivänä 1944 kello 11.00 Moskovan aikaa.

Jos Te hylkääte meidän ehdotuksemme aseiden laskeamisesta, niin Punainen armeija ja ilmavoimat alkavat sotatoimet Teidän saarrettujen joukkojenne tuhoamiseksi ja vastuun niiden tuhoutumisesta kannatte Te.

Saarrettujen saksalaisten joukkojen komentajien joukossa oli kenraaleita ja upseereita, jotka näkivät neuvostojoukkojen saartamien saksalaisten divisioonien aseman toivottomuuden ja kiertämättömän tuhon ja halusivat hyväksyä neuvostosotilasjohdon vaatimukset ja antautua. Mutta saarrettujen saksalaisten joukkojen päällystö ja rivimiehistö antoivat Hitlerin pettää itsensä. Päiväkäsytään saarretuille joukoille Hitler vaati sotamiehiä ja upseereita kestämaan hinnalla millä hyvänsä ja vakuutti heille, että Saksan korkeimman sotilasjohdon taholta ryhdytään toimenpiteisiin, jotka takaavat „mottiin“ joutuneiden saksalaisten joukkojen pelastumisen.

Hitlerin tällaisen päiväkäskyn jälkeen saarrettujen saksalaisten joukkojen johto hylkäsi neuvostosotilasjohdon uhkavaatimuksen.

Koska uhkavaatimusten mukaan neuvostojoukkojen vastarinta ei ollut kestänyt, niin neuvostojoukkojen yleishyökkäyksen saatuaan vihollisdivisiooneja vastaan päättävillä sotatoimilla tässä taisteluissa saksalaiset nopeasti tuhota vihollisjoukkoja saarrettujen joukoille.

Taisteluissa saarrettujen saksalaisten joukkojen tuhoon. Näissä taisteluissa saksalaisneuvostojoukot valtasivat ja yrittettiin keät vihollisen puolustuksen päästä saarrettujen noitetut solmukohdat joukkojen avuksi, menettivät Shevtshenkovski, Olshanski, Verbovka, 8 päivään yksistään kaatuneina rodishtshe, Orlevets, Mlejev, 20 tuhatta sotamiestä ja upseerivadovka, Derenkovets. Samanaikaisesti on tuhottu gantsha, Goljaki, Janov, 29 saksalaista lentokonetta, grajev, Steblev ja Shand, 179 kolmimoottorista kuljetuskonetta „JU-52“, yli 600 työkäysvaunua ja 374 tykkiä. Neuvostojoukot ovat ottaneet soasaaliina viholliselta 25 hyökäysvaunua ja 134 tykkiä.

Saarrettujen saksalaisten joukkojen jätteet, — kaikkiaan 150 tuhatta miestä — joiden ei ole ainoatakaan pelastunut, yrittävät vielä pelastua kensä rotkoissa ja pienissä kolkissa, mutta neuvostosotilaat hoavat heitä siellä.

Saarretut saksalaiset jättivät taistelukentälle 52 tuhatta miestä ja upseereita. Heidän joukkojensa katoamisesta on kuollut 11 tuhatta miestä. Saksalaisten onnistui divisiooneja, sillä sitä muka vaati lentokoneilla tuskin enää Saksan rintaman edut. Maiakuin 2—3 tuhatta upseeriä ja sotamiehiä. Retuista saksalaisista joukoista on kuollut 150 tuhatta miestä.

Helmikuun 5 päivästä alkaen Saksan sotilasjohto siirsi rintamaloikoilta Zvenigorodkan ja lounaispuolelle käysvaunudivisioonaa, aseistettu pääasiassa „Pantteri“-tyyppisillä ja „Ferdinand“-tyyppisillä käysvaunuilla sekä „Ferdinand“-moottoritykeillä, samoin muutamia jalkaväkidiivisioita. Täydentäen niitä huomattavalla sotajoukkoja, keskittämällä reservistä, keskitettiin yli 600 pommitus- ja kuljetuslentokoneita sekä ryhtyi näillä epätoivoiseen yritykseen tautua piiritettyjen saksalaisten joukkojen luokse Zvenigorodkan ja lounaispuolelle. Sotatoimia saarrettujen saksalaisten joukkojen hävittämiseksi ohitti armeijankenraali Konev.

Saarrettujen saksalaisten joukkojen hävittämiseksi ohitti armeijankenraali Konev.

SUOMALAISIA SOTILAITA Punaisen armeijan sotavankeina

Vänrikki
HOLGER JERING

Lääkintäalikersantti
AUGUST LAPVETELÄINEN

Tiedättekö, että...

Punainen armeija on heittänyt saksalaiset 150 kilometrin päähän Leningradista ja puhdistanut vihollisesta koko Suomenlahden rannikon Narvajoelle saakka sekä Peipsenjärven itärannan.

Lyötyään täydellisesti hajalle Stalingradin luona saarroksissa olleen saksalaisen armeijan Punainen armeija on yhden vuoden aikana kulkenut taistellen Stalingradista länteen 1.500 kilometriä ja lähestyy nyt Neuvostoliiton länsirajoja.

2.500 TONNIA POMMEJA BERLIINIIN

Suurin tähänastisista ilmahyökkäyksistä

Helmikuun 16 päivän vastaisena yönä yli 1.000 englantilaista pommittajakonetta teki uuden suuren hyökkäyksen Berliiniin. 20 minuutin kuluessa kaupunkiin heitettiin yli 2.500 tonnia räjähdys- ja pätöpommeja eli 200 tonnia enemmän kuin tammikuun 20 päivänä suoritettussa pommituksessa, joka oli suurin kaikista siihenastisista pommituksista. Tulipalojen savupilvet kohosivat yli 6.000 metrin korkeuteen kaupungin ylle.

JÄLLEEN POMMEJA HELSINKIIN

Helmikuun 17 päivää vasten yöllä suuri ryhmä neuvostolentokoneita teki uuden joukkohyökkäyksen Helsinkiin ja pommitti 9 tuntia kaupungin sotateollisuuskeskuksia.

Pommituksen johdosta syntyi paljon tulipaloja, joita seurasivat suuret räjähdykset. Suuria tulipaloja havaittiin laivatelakan, sotilasvarastojen, kauppasataman varastojen ja sotilaskasarmien alueella sekä keskikaupungilla. Rautatieaseman, sähköaseman ja kaasutehtaan alueella havaittiin voimakkaita räjähdyksiä. Liekit näkyivät 200 kilometrin päähän.

Kolme neuvostolentokonetta ei palannut tukikohtaansa.

„Sotavankeus on varmin tie kotiin“

JR 14 18. tukikohdan korpraali Väinö Mönkäre, kotoisin Vaajakoskelta, kertoo:

nenkuin Suomen armeijan viimeisetkin miehet ovat turpeessa. Mutta osa sotamiehistä odottaa vielä jotain ihmeellistä tapahtuvaksi toivoen lapsellisesti, että he pääsevät kotiin, ennenkuin tulee suurempia taisteluita.

Minä ymmärsin, että tuollainen odottelemisen on hengen-vaarallista. Siksi päätin lähteä omin nokkini pois rintamalta. Olen kiitollinen toverilleni Evert Keinokselle siitä, että hän Neuvostoliitossa sotavankina olleena antoi minulle oikean kuvan elämästä siellä ja sanoi, että sotavankeus on varmin tie pelastua kuolemalta.

„Punaisen armeijan jatkuva eteneminen koko rintamalla ja erikoisesti saksalaisten kärsimä musertava tappio Leningradin edustalla on pannut monen Suomen armeijan sotamiehen miettimään kohtaloaan, miten voisi pelastaa itsensä läheneviltä iskuilta ja palata kotiin omaisten luokse.

Suurelle osalle Suomen armeijan sotamiehistä alkaa jo olla selvä, että herrat, jotka sodan alkoivat, eivät lopeta sitä, en-

Sotavankien nimiä ei julkaista

ilman heidän suostumustaan

LENINGRADIN
„KOKONAISET JOUKKO-
OSASTOT HEITTIVÄT
ASEENSA PAKOLISEN
HUN VALLASTA“

Saksalainen luutnantti
fred Berke kertoo:

„Meidän perääntymistä tapahtui täydessä sel-
sa. Kokonaiset joukkot
heittivät aseensa pakolise-
vallassa ja perääntyivät
lupinsa. Taistelukentän
ranneiden sotilaiden
saamiseksi muodostettiin
koisia komennuskuntia.
ne olivat voimattomia
tekemään. Usein nuo
nuskunnat itse paken-
dessä perääntyvien so-
kanssa. Rykmentin kom-
antoi minun tehtäväkseen
netysten laskemisen. Mu-
jon helpompaa oli las-
mitä rykmentistä oli
kuin se, mitä me olim-
nettäneet“.

Kaikkeat ne höpö

Meille sotamiehille ker-
että Amerikka tulee aut-
Suomea selviytymään
ja että Amerikan avulla
saa pitää ne alueet, joita
men armeija on miehittä-
Nyt on käynyt selvä-
tämäkin oli vaan tavall-
propagandaa, jonka avulla
miehiä viihdytettiin
kiltisti linjoilla. Amer-
tipu apua. Siitä ovat
neet jo suomalaiset san-
detkin.

Kaikesta näkyy, ettei
men herrat ajokaan
sotaa, vaikka sen jat-
hyödyttömyys on jo
selvä. Siksi päätinkin
omalta kohdaltani sodan
ryin vapaaehtoisesti
armeijan puolelle. Min-
vät Suomen herrat ainak-
pata karille menneessä
lussa.

Yliolikk

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Tiistaina
helmikuun 22 p:nä

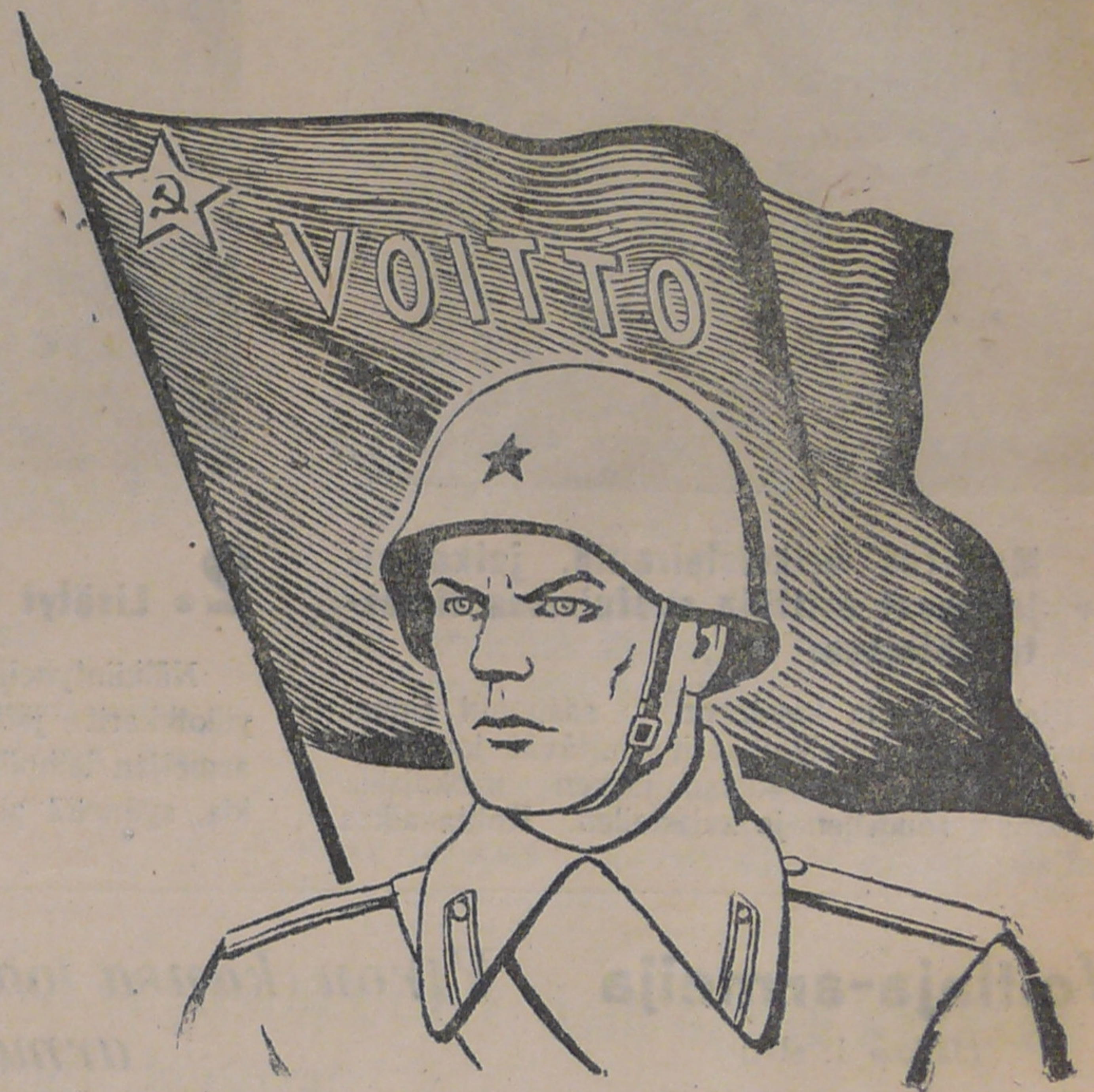
Voittaja-armeija

Helmikuun 23 päivänä tulee
tuluneeksi 26 vuotta Työväen
Talonpoikain Punaisen armei-
lupinsa. Taistelukentän
an perustamisesta. Neuvosto-
pukot ovat ottaneet vuosipäi-
änsä vastaan uusin mainioli-
toisin tuhoamalla saaretun
aksalaisen armeijan Ukrainassa,
Dnieprin keskijuoksulla. Se on
ursi rengas niiden Punaisen ar-
meijan suurten voittojen yhtä-
nittäisessä ketjussa, jotka se on
aavuttanut Stalingradista al-
taen.

Stalingrad oli käännekohta so-
lan kulussa. Kärsittyään siellä
uurimman tappionsa Saksan ar-
meija ei ole voinut siitä enää
ointua. Se ei ole kyennyt sen
älkeen voittamaan ainoatakaan
suurta taistelua, vaan on ollut
pakoitettu perääntymään Punai-
sen armeijan musertavien isku-
en alla yhä kauemmaksi län-
teen, Volgalta Dnieprille ja sit-
en Dniepriltä yhä lähemmäksi
Neuvostoliiton läntisiä rajoja.

Hyökäten suunnattoman suu-
ella rintamalla Suomenlahdelta
Mustallemerele asti Punainen
armeija ei ole vain vapauttanut
neuvostomaata vierasmaalaisista
anastajista. Se pirstoo, saartaa
ja tuhoaa säälimättä vihollis-
joukkoja, jotka pitivät kiinni
anastamastaan neuvostomaasta ja
jatkatvat vastarintaa. Uutena

(Jatkuu 2. slv.)

HELSINGIN POMMITUS

Lyhyen ajan sisällä on Helsinki ollut kaksi kertaa perusteellisen ilmapommituksen kohteena. Tk. 17 päivän vastaisena yönä suoritettu hyökkäys kesti 9 tuntia.

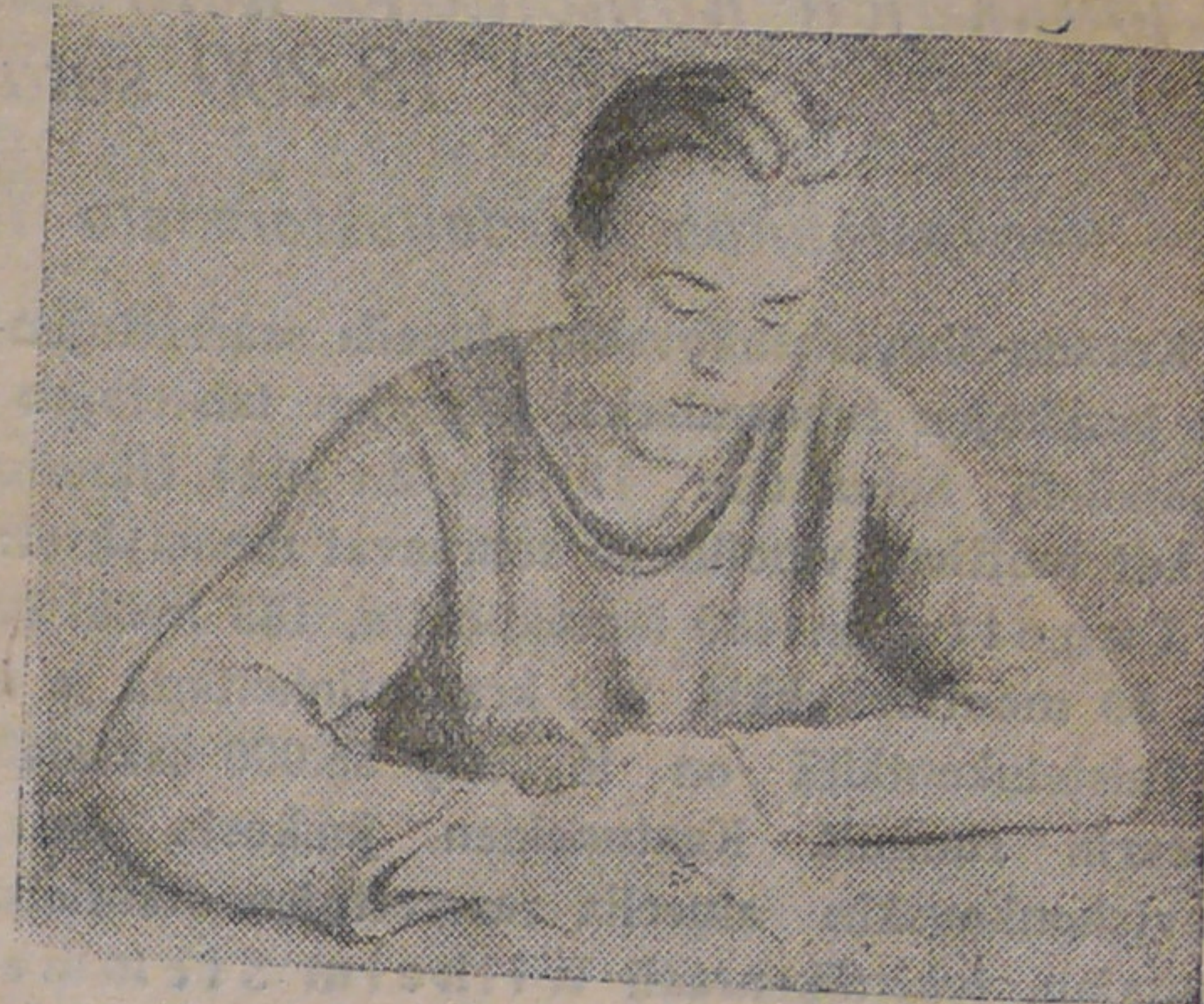
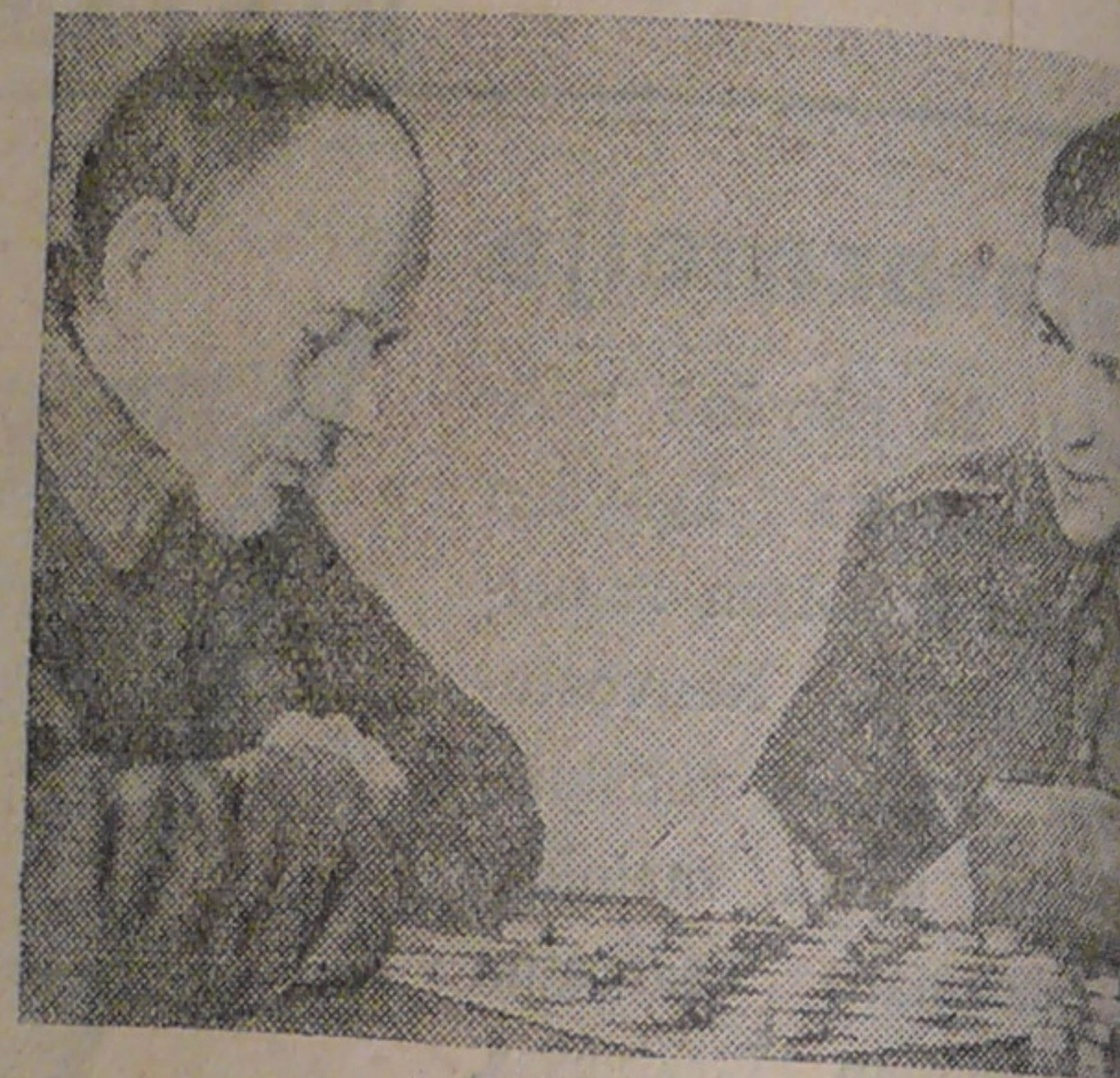
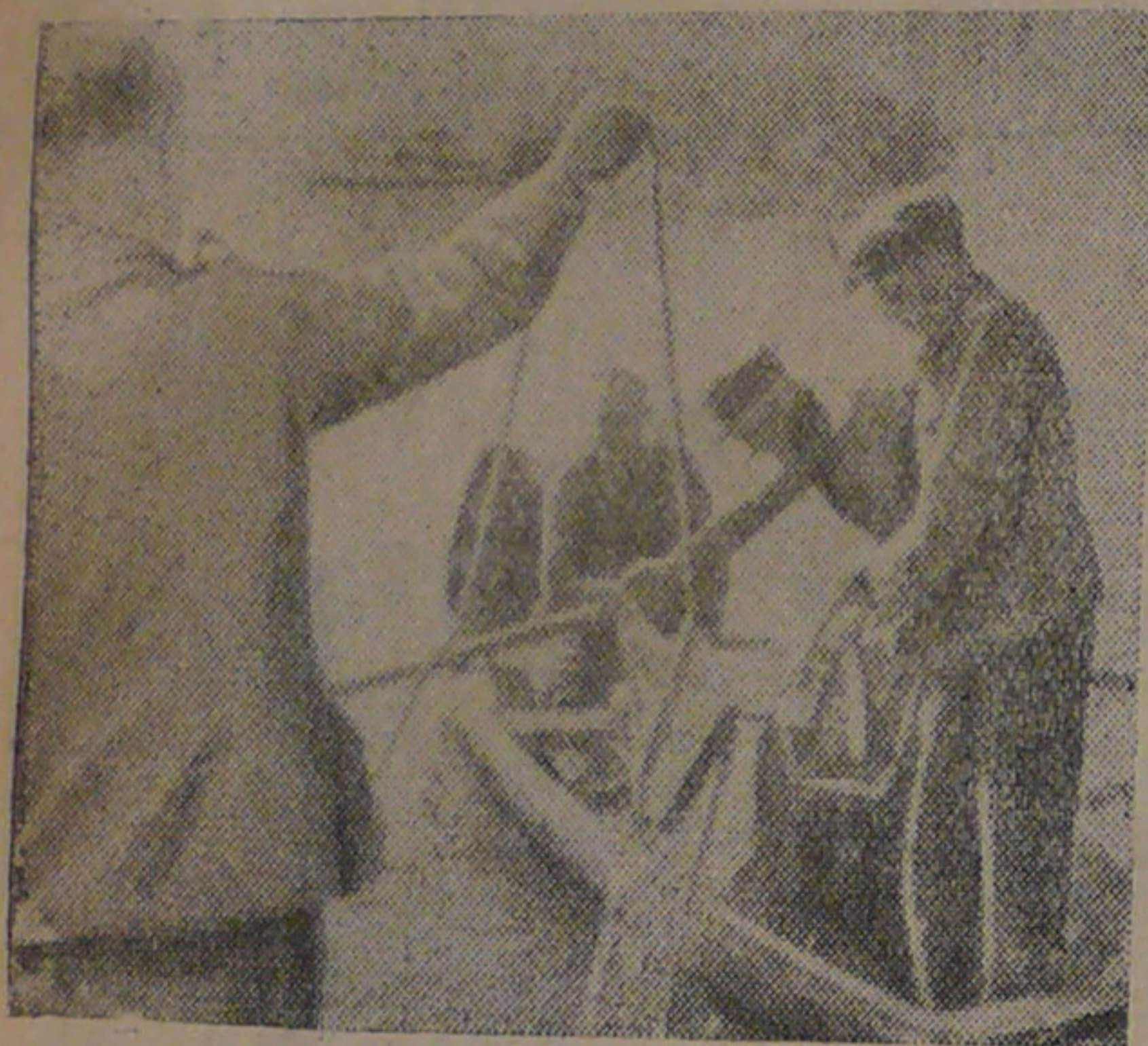
Suomen propaganda on kat-
sonut tällä kertaa tarpeelliseksi
teeskennellä rauhallisuutta. Se
koettaa pienennellä Helsingin ja
muiden kaupunkien pommitusten
merkitystä, selittäen sen „ilma-
terroriksi“ ja „painostukseksi“.
Toisin sanoen, se vetää Saksan
natseilta oppimaansa nuottia.

Puhukoot Hitlerin suomalai-
set kätyrit mitä tahansa, se ei
hitaistakaan paranna heidän ase-
maansa. He saavat nyt niittää,
mitä ovat kylväneet, lähtiessään

ryöstöretkelle neuvostomaahan,
ja yhä vieläkin, surkeasta ase-
mastaan huolimatta, pitäessään
itsepintaisesti kiinni sodan alussa
anastamistaan neuvostoalueista.
Tietäköön jokainen suomalainen
sotilas, että Helsingin, Kotkan
ja muiden kaupunkien pommi-
tukset ovat vasta alkua, ainoas-
taan lievää esimakua siitä, mikä
Suomea ja sen armeijaa odottaa
niin kauan kuin se on Hitlerin
leirissä eikä hellitä käsiään Neu-
vostoliitolle kuuluvasta maasta.

NEUVOSTOLIITON HALLITUS MYÖNTÄ- ANTAUTUNEELLE MUUN

ELLE VAPAAEHTOISESTI SOTAVANGIKSI SEURAAVAT ETUISUUDET:

1. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat erittäin suotuisissa ilmastosuhteissa.

Etelän ihana kevät on jo saapunut sinne, missä reippaat yliloikkaarit viettävät joutohetkiään kauniin kalarikkiaan järven aurinkoisilla rantamilla soudellen ja kalastellen. Kohta alkaa uintiaika.

2. Lisätyt ruoka-annokset.

Nälkiintyneitä ja „kuitteja“ olivat nämä yliloikkaarit jättäessään hyvästit Mannerheimin laivoille sapuskoille. Nyt he ovat kyllä, syöneitä poikia.

3. Etuoikeus työn valinnassa.

Yllä näemme eräitä Suomen salojen poikia, jotka ovat valinneet helpon ja „moojovan“ ammatin — pärekorien punomisen.

4. Etuoikeus kirjeiden lähettämisessä omaisille Suomeen ja kotiinpaluuseen ensi vuorossa.

„Poika voi hyvin ja parta kasvaa. Pian koittaa se päivä, jolloin palaan luoksenne terveenä ja reippaana“. Tällainen on oleellinen sisältö niissä kirjeissä, joita yliloikkaarit lähettävät kotiinsa harva se päivä.

Voittaja-armeija

(Jatkoa 1. siv.)

kirkkaana esimerkkinä tästä on Dnieprin motin selvittäminen, joka on havainto-opetus kaikille neuvostomaata yhä polkeville vierasmaalaisille anastajille.

Myöskään Mannerheimin armeijan sotilaat eivät voi luottaa siihen, että he selviävät hengissä Neuvosto-Karjalasta, jos he tottelemalla edelleenkin upseeriensa rikollisia käskyjä odottavat Punaisen armeijan hyökkäystä eivätkä kiirehdi pois vierailta maalta. Se, jolle henki ja perheensä elämä on kallis, tehköön päättävän pesäeron mannerheimiläisten Saksan kätyrien koplasta, karatkoon rintamalta tahi antautukoon Punaisen armeijan vangiksi. Muussa tapauksessa hän saa kurjan kuoleman Karjalan korvessa.

Viron kansa odottaa Punaisen armeijaa

Saksalaiset miehitysviranomaiset Virossa julistivat äskettäin yleisen kutsunnan. Se meni täydellisesti myttyyn, sillä virolaiset eivät saapuneet kutsunpaikoille.

Viron kansa on sen sijaan muodostanut lukuisia sissijoukkoja, jotka taistelevat tarmokkaasti saksalaisia miehittäjiä vastaan ja auttavat toiminnallaan Viron rajoille saapunutta Punaista armeijaa, jota Viron kansa odottaa vapauttajanaan vihatuista saksalaisista miehittäjistä.

Epäonnistumistaan ja nolausta peittääkseen Hitlerin propaganda on pannut kaikki äänitorvensa, mukana myöskin Suomen lehdet lepertelemään, että saksalaiset eivät muka „halua“

käyttää virolaisia voimilussa Neuvostoliittoa vastaan. He kuulema „haluavat“ luummin siirtää rintamajaan länteenpäin! Viron polttaa jo hitleriläisten joukkojen alla.

„Viro vaarassa“. Tämä men hitleriläislehtien tähtä on samalla surkea tähtä. Todellisuudessa ei vaarassa Viro, vaan Viron maata toistaiseksi polkevat saksalaiset rosvot. Vaarassa ovat Suomen suomalaiset rengit, sillä laisten anastajien karkoittaminen Viron Neuvostotasavallasta entistä suotuisammat edellyttävät Neuvostoliiton ilmavoimien ja muille sotatoiminnalle ja muille sotatoimille. Hitler-Saksan suomalaisia leja vastaan.

SE OLI HIRVITTÄVÄ LIHAMYLLY Leningrad hyökkää Saksalaiset sotavangit kertovat:

Korsun-Shevtshenkovskin luosaarretun saksalaisen armeijan tuhoamisen yhteydessä vangiksi joutuneet SS-divisioonan „Vikingin“ sotamiehet Ludwig Ilmann, Wendelin Weiss ja muut kertoivat:

„Upseerit salasivat meiltä, että meidän divisioonamme oli joutunut. Mutta helmikuun 5 päivänä upseerit lukivat Hitlerin päiväkäskyn, jossa hän lupasi pelastaa meidät saarroista ja vaati kestämään viimeisen mieheen asti. Divisioonan komentaja ilmoitti, että meidän divisioonamme tulee 8 hyökkäys- ja tankkarmeijan komentajan kanssa pelastamaan Huben radiotorni. Minä pelastan teidät. Mutta turhaan odotimme pelastusta. Helmikuun 17

päivän vastaisena yönä meille annettiin lisäannos viinaa ja myönnettiin oikeus syödä rautainen annos. Kello 2 annettiin päiväkäsky, jossa sanottiin, että emme voi enää luottaa ulkopäin tulevaan apuun. Aamun valjetessa ryhdyttiin viimeiseen ja kaikkein epätoivoisimpaan yritykseen murtautua saartorennasta. Kolonnassa oli kaiken kaikkiaan lähes 8.000 sotamiestä ja upseeria. Tuskin olimme kulkenneet 300 metriä, kun venäläisten tankit ryntäsivät marssikolonnien kimppuun ja ruhjoivat telaketjujensa alle paljon sotilaita. Tankkien jäljessä tulivat kasakat. Alkoi sellainen lihamylly, jollaista emme ole vielä missään tämän sodan aikana nähneet. Koko kolonna tuhouttiin. Meidän onnistui pöloutua särjetyn auton suojaan. Seuraavana aamuna antauduimme vangeiksi“.

Puhdistettuaan saksalaisista Suomenlahden rannikon Leningradista Narvajoelle asti sekä Peipsenjärven itärannan, Leningradin rintaman joukot valtasivat Luga n kaupungin, vihollisen huoltoteiden tärkeän solmukohdan. Hyökätessään Pihkovan suunnalla Punaisen armeijan joukot valtasivat siellä yksistään helmikuun 19 päivänä 30 paikkakuntaa, joukossa Pijussan rautatieaseman.

Ilmenjärven eteläpuolella hyökkäävät neuvostojoukot ovat vallanneet kaksi päivää kestäneissä taisteluissa Staraja Russa n kaupungin ja rautatie-solmun sekä yli 140 muuta paikkakuntaa.

Punaisen armeijan hyökkäys jatkuu saksalaisten paetessa länteenpäin.

DNIEPRIN SUURMOTIN SELVITYS

Valtava sotasaalis. — Motitetut saksalaiset jättäneet taistelu-
tälle 55.000 ruumista. — Kaatuneiden joukossa saksala-
joukkojen komentaja kenraali Stemmermann. — Vangiksi
otettu 18.200 sotamiestä ja upseeria.

Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto ilmoittaa:

Korsun-Shevtshenkovskin alueella saarrettujen saksalais-fascistis-
ten joukkojen tuhoamiseksi käytyjen taistelujen aikana helmikuun
3 päivästä helmikuun 18 päivään 1944 Ukrainan 2:sen rintaman
joukot tuottivat viholliselle seuraavat menetykset:

Tuhottu on 430 lentokonetta, 155 hyökkäysvaunua, 376 tyk-
kiä, 59 moottoritykkiä, 269 kranaatinheitintä ja 900 konekivääriä.

Taistelukentältä on löydetty 55.000 saksalaisen sotamiehen ja
upseerin ruumiit. Kaatuneiden joukosta on löydetty Korsun-
Shevtshenkovskin alueella saarrettujen saksalaisten joukkojen ko-
mentajan, tykistökenraali Wilhelm Stemmermannin ruu-
mis.

Samalla Ukrainan 2:sen rintaman joukot ottivat seuraavan
sotasaaliin: 41 lentokonetta, 116 hyökkäysvaunua, 32 pans-
sariautoa, 618 tykkiä, 51 moottoritykkiä, 267 kranaatinheitintä,
789 konekivääriä, 85 panssaroitua ajoneuvoa, 10.000 autoa, 7 ve-
turia, 415 rautatievaunua ja öljysäiliötä, 127 traktoria, 450 sota-
välinekuormaa, 6.418 hevosta, 39.200 kaasunaamaria sekä 64 eri-
laista sotatarvikkeävarastoa.

Vangiksi on otettu 18.200 vihollisen sotamiestä ja upseeria.

Tapansa mukaan Suomen hitleriläiset yrittävät salata yleisöltä
totuuden saksalaisten ystäviensä tappioista Ukrainassa. Kumoamat-
tomista tosiasioista piittaamatta he väittävät, että Tsherkassyn län-
sipuolella saarretut saksalaiset divisioonat on muka pelastettu mo-
lastaa saarrettuja joukkojaan, mutta se tuli heille kalliiksi. Mene-
tettään 20.000 sotamiestä ja upseeria kaatuneina heidän oli pakko
perääntyä ja luopua yrityksistään.

JOKA EI ANTAUTUNUT, SE TUHOTTIIN

Helmikuun 3 päivänä 1944
neuvostojoukot, jotka toimivat
Ukrainassa Tsherkassyn län-
sipuolella, sulkiivat mottiin 11 sak-
salaista divisioonaa. Punaisen
armeijan johto esitti saarroksis-
sa olleille saksalaisille joukoille
uhkavaatimuksen ehdottaen jär-
jettömän vastarinnan lopetta-
mistä. Uhkavaatimuksessa sanot-
tiin:

„Me takaamme kaikille up-
seereille ja sotamiehille, jotka
lopettavat vastarinnan, hen-
gen ja turvallisuuden sekä so-
dan loputtua kotiinpaluun Sak-
siin.

saan tahi mihin muuhun maa-
han tahansa, sotavankien hen-
kilökohtaisen toivomuksen mu-
kaisesti“.

Neuvostosotilasjohdon uhka-
vaatimus hyljättiin, sillä saarret-
tujen saksalaisten joukkojen
päälystö ja miehistö antoivat
Hitlerin pettää itsensä. Päivä-
käskyssään Hitler näet vaati
sotamiehiä ja upseereita kestä-
mään hinnalla millä hyvänsä ja
vakuutti heille, että heidät tul-
laan pelastamaan.

Hitlerin petollinen lupaus mak-

„Seuratkaa minua
vielä viimeisen
kerran“

Monet Suomen armei-
seerit, m.m. 5. Rajajätkä-
joonan komentaja, eversti
nantti Kivikko, ovat
jäljitellen kehoittaneet
hiä mieluummin tekemään
murhan kuin antautumaan
sen armeijan vangiksi.
Yliloikkarit ja muut
git kertovat poikien
neuvostojoukot
toivovan, että Mannerheim
nee itse ensimmäisenä
kiekasee: „Seuratkaa minua
vielä viimeisen kerran“.

soi kymmenien tuhansien
laisten sotilaitten hengentä
vaatimuksen hylkäämistä
keen neuvostojoukot
saarrettujen saksalaisten
sioonien järjestelmällisen
misen. Vain ne 18.200 sak-
ta sotamiestä ja upseeria
antautuivat Punaisen armei-
vangeiksi, pelastivat hen-

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Perjantaina
helmikuun 25 pnaHYÖKKÄYS LENINGRADIN JA OLHAVAN RINTAMALLA
YHTEENVETOJA KUUKAUDEN AJALTA

Unainen armeija edennyt paikatellen 250 kilometriä. — Vapau-
tettu 4.000 kaupunkia ja kylää. — 90.000 saksalaista kaatunut.
7.200 vankia. — Valtava sotasaalis.

Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto ilmoittaa:

eningradin rintaman joukot
tyivät tammikuun alkupuolel-
hyökkäykseen saksalais-fascis-
joukkoja vastaan, jotka pi-
at Leningradia saartorenkas-
samanaikaisesti Olhavan rin-
an joukot alkoivat hyökkäyk-
Novgorodia kohti.

skien Pulkovasta käsin ja
anienbaumin eteläpuolelta
ningradin rintaman joukot
rtivat saksalaisten erittäin lu-
ti linnoitettua ja syvälle por-
tetun puolustusvyöhykkeen
ningradin lounaispuolella. Sa-
manaikaisesti Olhavan rintaman
kot menivät Olhavan joen ja
enjärven pohjoisosan yli ja
rtivat myöskin menestykselli-
ti saksalaisten lujasti linnoi-
ja syvälle porrastetun puo-
lusvyöhykkeen Novgorodin
jois- ja eteläpuolella.

ajassa mitassa suoritetuilla
rtoliikkeilla ja samanaikaisilla
amaiskuilla neuvostojoukot
tasivat hyökkäyksensä 5—6
immäisenä päivänä saksalais-
hyvin tärkeät puolustustuki-
Novgorodin kaupungit, joiden
uskunnat saarrettiin ja tuhot-
Neuvostojoukkojen iskuista
rtui saksalaisten mitä vahvin
lustuslinja, jota he pitivät
tamattomana ja ylipääsemät-
länä „pohjoisena vallina“ ja
ningradin „teräksisenä saarto-
kaana“.

jaen takaa hajallelyötyjä sak-
sisia neuvostojoukot ovat kes-
tyttömän hyökkäyksen
täessä valanneet vihollisen
ita linnoitettuja väliaseita ja
eet Luga-joen rannoille, missä

saksalaiset yrittivät pysäyttää
neuvostojoukkojen hyökkäyksen
ennakolta rakennetulle vahvalle
puolustuslinjalle. Mutta neuvos-
tojoukot ylittivät Luga-joen päät-
tävillä ja taitavilla sotatoimilla,
murtivat saksalaisten puolustus-
linjat tämän joen varrella Luga-
lähettävillä ja saartoivat ne si-
vustoilta Kingisepin ja Batetska-
jan eteläpuolella.

Hyökkäyksen kuluessa neuvos-
tojoukot ovat kuukauden taiste-
luiden aikana edenneet 150—250
kilometriä, puhdistaneet viholli-
sesta Suomenlahden rannikon
Narva-joen suulle asti sekä koko
alueen Narva-joen ja Peipsen-
järven itäpuolella, tullessa Sered-
kan, Strugi Krasnyjen, Pljussan,
Utorgoshin ja Shimskin linjalle.

Neuvostojoukot ovat vapaut-
taneet Pietarhovin, Uritskin,
Ropsan, Krasnoje Selon, Push-
kinin (Tsarskoje Selon), Pav-
lovskin, Hatsinan, Mujan, Tos-
nan, Kingisepin, Gdovin, Luga-
n, Ljubanin, Tshudovon ja Novgo-
rodin kaupungit sekä piirikes-
kukset Volosovon, Osminon,
Ljabyn, Polnan, Pljussan, Ore-
deshin, Batetskajan, Utorgoshin
ja Shimskin sekä noin 4.000
muuta paikkakuntaa.

On vapautettu tärkeä Loka-
kuun rautatie, joka yhdistää
Leningradin ja Moskovan, sekä
rautatielinjat Leningrad—Volog-
da, Leningrad—Muja—Rybinsk,
Leningrad—Novgorod, Leningrad—
Batetskaja, Leningrad—
Luga, Leningrad—Oranienbaum

—Weimarn, Leningrad—Kingi-
sep, Weimarn—Gdov ja Hatsi-
na—Tosna.

Kuukauden kestäneissä taiste-
luissa on aiheutettu raskaita tap-
pioita saksalaisten 18. armeijan
perusvoimille, joihin kuuluu: 11.,
21., 24., 58., 61., 121., 126., 170.,
212., 215., 225., 227. ja 290. jal-
kaväkdivisioona, 8. ja 28. kevyt
divisioona, 1., 9., 10., 12., ja 13.
divisioona, SS-poliisidivisioona,
espanjalainen legioona, SS-hyök-
käysvaunu - krenatööridivisioonat
„Niederland“, „Nordland“, „Feld-
herrnhalle“ sekä myöskin 12.
hyökkäysvaunudivisioona. On
hävitetty Saksan korkeimman
sotilasjohdon järeän tykistön
suuri reserviyhdistelmä, joka
pommitti Leningradia ja jonka
aseistukseen kuului 320 järeätä
tykkiä.

Tuhottu on 97 lentokonetta,
275 hyökkäysvaunua, 1.962 eri-
kokoista tykkiä, niistä 102 järeä-
tä tykkiä, 2.235 kranaatinheitin-
tä, 3.642 konekivääriä, 4.278
autoa sekä 460 erilaista varas-
toa.

Vihollinen on menettänyt yk-
sisistään kaatuneina yli 90.000 so-
tamiestä ja upseeria.

Neuvostojoukot ovat ottaneet
seuraavan sotasaaliin: 189 hyök-
käysvaunua, 1.852 erikokoista
tykkiä, niistä 178 järeätä, 2.543
kranaatinheitintä, 4.660 koneki-
vääriä, 42.000 kivääriä ja kone-
pistoolia, yli 1.000.000 tykin-
ammusta, 17.000.000 patruunaa,
2.648 autoa, 615 rautatievaunua
sekä 353 sotatarvikkeävarastoa.

On otettu vangiksi 7.200 sak-
salaista sotamiestä ja upseeria.

TURUN POMMITUS

Helmikuun 23 päivän vastaisena yönä neuvostolentokoneet tekivät keskitetyn hyökkäyksen Turkuun, pommittaen kaupungin sota-teollisuuskohteita.

Pommituksen johdosta syntyi paljon tulipaloja, joita seurasivat voimakkaat räjähdykset. Erittäin suuria tulipaloja ja räjähdyksiä havaittiin laivaveistämön, mekaanisen tehtaan sekä sotatarvikevarastojen alueella.

Ulkomaisten sanomalehdissä on ollut tietoja, että venäläiset lentokoneet ovat muka heittäneet pommeja Tukholman lähetyville. Nuo tiedotukset eivät vastaa todellisuutta. Minkäänlaisia venäläisiä lentokoneita ei ole ollut Tukholman lähetyvillä eivätkä ne siis ole voineet heittää sinne pommeja.

Saksalaisten myttyynmennyt yritys pelastaa motitettua armeijaansa

Helmikuun 5 päivästä lähtien Saksan sotilasjohto siirsi muilta rintamilta Zvenigorodkan lounaispuolelle kahdeksan tankkia ja useita jalkaväkidivisiooneja sekä yritti epätoivon vimalla murtautua Korsun-Shevtshenkovskin luona saarrettuina olevien saksalaisten sotajoukkojen luokse.

Suurten tappioiden hinnalla saksalaisten onnistui hiukan kiihlautua Zvenigorodkan eteläpuolella olevien neuvostojoukkojen aseisiin. Kuten tunnettua, kohdattuaan neuvostojoukkojen päättävän vastarinnan, näännytettyään itsensä verin noissa taisteluissa, saksalaiset eivät kyenneet auttamaan motitettua armeijaansa, josta neuvostojoukot tekivät lopun helmikuun 17 päivänä.

Korsun-Shevtshenkovskin luona saarretun saksalaisen armeijan tuhoamisen jälkeen neuvos-

tojoukot antoivat iskun saarrettujen avuksi yrittäneille saksalaisille joukoille, ja neljä päivää kestäneissä taisteluissa tuottivat saksalaisille uuden tuntevan tappion, joka merkitsi niiden saksalaisten joukkojen murskaamista.

Helmikuun 5 ja 21 päivän välisenä aikana käydyissä taisteluissa neuvostojoukot tuottivat Zvenigorodkan eteläpuolelta hyökkääville saksalaisille joukoille seuraavat menetykset:

Tuhottu on 329 lentokonetta, 827 hyökkäysvaunua, 1.638 autoa ja 446 tykkiä. Näissä taisteluissa saksalaiset menettivät kaatuneina lähes 27.000 sotamiestä ja upseeria.

Kaapattu on 115 hyökkäysvaunua, 270 tykkiä, 1.850 autoa, 50 panssaroitua ajoneuvoa, 10 esikunta-autoa. Vangiksi otettiin lähes 1.500 miestä.

„Toista vuotta on Punainen armeija pitänyt yllä voitokasta hyökkäystä, hävittäen hitleriläisten anastajien armeijoita ja ajaen niitä pois neuvostomaalta. Tänä aikana Punainen armeija suoritti menestyksellisen talvikamppailun 1942—1943, voitti vuoden 1943 kesätaistelun ja kehitti voitokkaan talvihyökkäyksen 1943—1944. Näissä sotien historiassa vertaansa vailla olevissa kamppailuissa Punainen armeija on kulkenut taistellen länttä kohti paikatellen 1.700 kilometriä ja puhdistanut vihollisesta lähes 3/4 anastetusta neuvosto-

STALININ PÄIVÄKÄSKYSTÄ
HELMIKUUN 23 PÄIVÄLTÄ 1944

Krivoi Rogin kentät jälleen Punaisen armeijan hallussa

Punainen armeija on nyt yhden suuren voiton karkoittamalla Krivoi Rogin kaupan Ukrainassa.

Saksalaiset tekivät kauan aikaa sitten rintaa. He ryhtyivät suurin vastahyökkäykseen Punaisen armeijan hyökkäystä ja pitivät kätessään tämän taistelusuunnitelman. Saksalaisten hyökkäyksen ja sen seurauksena saksalaiset sijaitsivat kaudet — Krivoi Rogin, jolla on ensi merkitys Neuvostotalliteollisuudessa.

Neuvostojoukot tekivät kaikki saksalaisten hyökkäysyritykset tyhjiin tuhansia sotajoukkoja kaatuneina. Krivoi Rogista tuli neuvostokaupunki.

Tiedättekö.

talvihyökkäyksensä kauden aikana Punainen armeija on

puhdistanut vihollisesta nelikilometriä neuvostomaasta;

karkoittanut saksalaiset paikkakunnalta;

vapauttanut 82 Neuvostokaupunkia;

vallannut 320 rautatieasemaa.

SOTAVANKIEN NÄIN

EI JULKAISU

ILMAN HEIKKILÄ

SUOSTUMUKSIA

ILVEILY HITLERIN PÄÄMAJASSA

Helmikuun 3 päivänä Punaisen armeijan Ylipäällystö ilmoitti suurten saksalaisten sotajoukkojen saartamisesta Zvenigorodkan — Shpolan pohjoispuolella. Neuvostoliiton Tiedotustoimisto tiedotti sitten joka päivä saarrettujen saksalaisten joukkojen tuhoamisen kulusta.

Helmikuun 18 päivänä julkaisiin Punaisen armeijan Korkeimman Ylipäällyksen päiväkäsky sotatoimien päättymisestä neljättötoista päivää kestäneiden kiivaiden taisteluiden jälkeen, jolloin tuhottiin Korsun-Shevtshenkovskin alueella saarretut Saksan 8. armeijan 10 divisioonaa ja yksi prikaati. Samana päivänä Neuvostoliiton Tiedotustoimisto julkaisi yhteenvedon neuvostojoukkojen suorittaman loistavan sotatoimen, suuren saksalaisen armeijan tuhoamisen tuloksista.

Saksan sotilasjohto vaikenii itsepintaisesti sotajoukkojensa saarroksiin joutumisesta, levittelee vielä juttuja joistakin menestyksellisistä taisteluistakin tällä alueella.

Vuoden 1943 alussa, sen jälkeen kuin neuvostojoukot olivat tuhonneet 300-tuhantisen saksalais-fascistisen armeijan Stalingradin luona, Saksan sodanjohdolla oli vielä rohkeutta tunnustaa armeijansa raskas tappio Neuvostoliiton — Saksan rintamalla. Hitleriläinen hallitus kopla julisti silloin koko Saksassa kolmipäiväisen surujuhlan sen 300-tuhantisen armeijansa muistolle, jonka neuvostojoukot olivat saartaneet ja tuhonneet Stalingradin porteilla. Mutta nyt on tullut toinen aika, ja hitleriläiset vetävät nyt toista nuottia. Saksan armeijan raskaiden tappioiden jälkeen kuluneena vuonna hitleriläinen kopla ei rohkene enää avoimesti tunnustaa niitä suuria vastoinikäymisiä, joita Saksan armeija on kärsinyt itärintamalla. Saksalais-fascistinen sotakone, jonka Punainen armeija on saattanut täydellisen tap-

pion partaalle, ei voi kestää sellaista tunnustusta ilman suurta sotilaallista ja poliittista järkytystä. Siksi on ymmärrettävää, minkä vuoksi Hitlerin päämaja on niin itsepintaisesti salannut Saksan armeijalta, kansalta ja koko maailmalta sen tosiasian, että yli seitsemänkymmentätuhantinen saksalais-fascistinen sotajoukko oli saarroksissa Zvenigorodkan — Shpolan pohjoispuolella sekä erikoisesti sen seikan, että Punainen armeija on ne tuhonnut.

Mutta vaikka saksalaiset yrittivät vaieta sotajoukkojensa äärettömän raskaasta tappiosta, niin täytyi heidän kuitenkin lopulta avata suunsa, sillä 10 saarretun saksalaisen divisioonan hävityksessä surmattiin 55 tuhatta saksalaista sotamiestä ja upseeria sekä otettiin vangiksi 18.200, samoin on kaapattu saarrettujen saksalaisten joukkojen koko sotakalusto ja kaikki aseistus.

Kuten tunnettua, Saksan sodanjohdo tekii epätoivoisia yrityksiä vapauttaa joukkonsa saarroksista, ja kun se ei onnistunut, niin hitleriläiset valtasivat pakokauhu ja hämminki. Saksan sodanjohdon tekemää silmälläkäännytä ei voida pitää muuna kuin pelinsä hävinyiden korttipelurien ja veijareiden epätoivoisena askeleena. Heti Korsun-Shevtshenkovskin alueella saarroksissa olleiden saksalais-fascististen joukkojen hävittämisen jälkeen Hitlerin päämaja näet ilmoitti, että nuo tuhotut seitsemänkymmentätuhatta saksalaista sotamiestä ja upseeria elävät muka kaikessa rauhassa, päästyään onnellisesti pois saarroksista.

Saksalaisilla ei tietenkään olisi mitään paraatin järjestämistä vastaan hävinneille 10 divisioonalleen, mutta kuten sanotaan, ruumiit eivät kävele.

Menetettyään kymmeniätuhansia sotamiehiä ja upseereita, jotka Punainen armeija surmasi

neljätoista päivää kestäneissä taisteluissa tuhotessaan saarrettuja saksalaisia divisiooneja, hitleriläiset lohduttavat itseään sillä, että jos ei enää olekaan olemassa 10 saksalais-fascistista divisioonaa, niin onpa kenraaleita, jotka ovat heittäneet sotajoukkonsa oman onnensa nojaan ja paenneet niiden luota lentokoneilla. Sellaisia ovat ennen kaikkea 112. jalkaväkidivisioonan komentaja kenraalimajuri Lieb ja SS-hyökkäysvaunudivisioonan „Wikingin“ komentaja kenraalimajuri Hille. Käyttäen hyväkseen sitä, että sotajoukkonsa heittäneet ja lentokoneilla paenneet saksalaiset kenraalit olivat tulleet Saksan armeijan päämajaan, hitleriläiset alkoivat näyttellä naurettavaa ilveilyä. Hitler otti vastaan nuo kenraalit päämajassaan ja antoi heille „korkeita kunniamerkkejä“ heidän muka „huomattavista henkilökohtaisista ansioistaan ja heidän johtamiensa joukkojen miehuullisesta taistelusta“.

Jokaisessa yleisesti käytännössä olevien periaatteiden pohjalta rakentuvassa armeijassa nuo kenraalit olisi tietysti katsottu rintamakarkureiksi, jotka ovat vieneet joukkonsa umpikujaan ja kunniaattomasti heittäneet ne tuhattaviksi, ja he olisivat saaneet osakseen ikuisen häpeän ja ankaran tuomion. Mutta Hitlerille ja hänen SS-joukkojensa kenraaleille ei kunnia merkitse mitään.

Hitlerin päämajassa esitetyn ilveilyn tarkoitus on selvä: hitleriläiset yrittävät tuon typerän tempun varjoilla salata toisen Stalingradin, jonka Punainen armeija valmisti saksalaisille joukoille, salata tavattoman verisen selkäsauhan, jonka Punainen armeija järjesti saksalais-fascistisille rosvoille, salata Hitlerin ri-

(Jatkuu 4. siv.)

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 20
1944

Maanantaina
helmikuun 28 päivä

NEUVOSTOLIITON TIEDOITUSTOIMISTO ILMOITTA

Helmikuun 21 päivänä vallatun **Holmin** kaupungin länsi- ja lounaispuolella neuvostojoukot valtasivat yli 100 asuin-

Ilmenjärven lounaispuolella neuvostojoukot kehittivät es
hyökkäystään ja valtasivat yli 150 paikkakuntaa.

Helmikuun 24 päivänä neuvostojoukot jatkoivat hyökkäystä Strugi Krasnyjen lounais- ja eteläpuolella vallaten suuren keskukseen **Seredkan** ja yli 50 muuta paikkakuntaa.

Ilmenjärven lounaispuolella neuvostojoukot valtasivat Dron-
bunin ja suuren rautatiesolmun sekä yli 100 muuta paikkakun-
taa. Valko-Venäjän rintaman joukot siirtivät hyväk-

aksalais-fascistisia joukkoja vastaan Rogatshevin alueella. Ne joukot menivät menestyksellisesti Dnieprin yli, murtivat sen lujasti linnoitetut puolustuslinjat yli 50 kilometrin levyisiksi ja menivät kolme päivää kestäneissä kiivaissa taisteluissa 20—25 kilometriä ja valtasivat rynnäköllä Rogatshevin kaupungin ja sen rautatieaseman sekä yli 100 muuta paikkakuntaa.

Täsmälleen vuosi sen jäl-
keen, kun saarrettu saksalainen
armeija oli tuhottu Stalingradin
tuona, Punainen armeija valmisti
saksalaisille uuden Stalingradin
Dnieprin . länsirannalla saartaen
ja tuhoten Tsherkassyn länsipuolella
kymmenen saksalaista divi-
sioonaa ja yhden prikaatin. Hiti-
leriläinen sotilasjohto vaiken-
itsepintaisesti tuosta tosiasia-
sta ja alkoi sitten selittää, että sak-
salaiset sotamiehet ja upseerit
ovat muka onnellisesti päässeet
pois saarroksista ja elävät kai-
kessa rauhassa.

Miten on selitettävissä tuo saksalaisen sotilasjohtoon silmälläkääntötempu? Olihan saksalaisilla viime vuonna Stalingradin selkäsaunan jälkeen sentään rohkeutta myöntää sotajoukkonsa tappio, ja hitleriläinen hallitseva kopla julisti koko Saksassa surujuhlanakin 300-tuhantisen armeijansa saartamisen ja tuhoamisen johdosta Stalingradin porteilla.

Selitys on yksinkertainen. Nyt ovat toiset ajat, ja hitleriläiset vetävät toista nuottia. Nyt, Saksan armeijan raskaiden tappioiden jälkeen kuluneena vuotena, Saksan sotilasjohto ei rohkene enää tunnustaa suuria vastoin käymisiään itärintamalla, sillä jokin tunnustus on uusi isku Hitlerin horjuvalle arvovallalle.

Mutta Hitler ja hänen koplansa
ovat hävinneet sotansa, ei-
rätkä valhe ja petos voi pelas-
taa heitä lopulliselta tuholta.
Siltä on takeena Punaisen armei-
an vastustamaton hyökkäys.

jonka kuluessa yhä uusia Saksan armeijoita lyödään pirstoiksi, saarretaan ja tuhotaan.

Lähestyy aika, jolloin kaikki vierasmaalaiset anastajat on karkoitettu neuvostomaalta, ja jos ne tulevat tekemään vastarintaa, niin niitä odottaa äskensaarrettujen ja tuhottujen saksalaisten joukkojen kohtalo. Stalingrad on toistunut Ukrainassa, ja se voi toistua aivan yhtä hyvin millä rintamaloikolla tahansa, myöskin Karjalassa. Mannerheimin armeija saa varmasti myöskin oman Stalingradinsa, jos se edelleenkin pitää kiinni Karjalais-Suomalaisen tasavallan alueista.

Vain kaikkien suomalaisten
joukko-osastojen viipymätön
poisvieminen neuvostomaalta

voisi pelastaa teidän armeijanne
hervittävältä romahdukselta ja
suomalaiset sotilaat säälimättö-
mältä tuholta. Mutta alkää
odottako niin järkevää tekoa ri-
kolliselta ja pöyhkeältä Manner-
heimin koplalta. Jos te ette itse
vastoin tuon saksalaiskätyrien
koplan tahtoa lähde pois neu-
vostomaalta tahi jos te ette
ajoissa siirry vapaaehtoisesti
Punaisen armeijan puolelle, niin
te saatte surmanne Mannerhei-
min armeijan kiertämättömässä
romahduksessa.

Siitä voitte olla varmoja. Ei tarvitse muuta kuin ajatella Tsherkassyn länsipuolella saaretun ja tuhotun 10 saksalaisen divisioonan surullista kohtaloa, niin asia on selvä.

Ilveilyä, jota niin taitamat-
tomasti on näytelty Hitlerin
päämajassa, käy ilmi, että Sak-
san fascistiarmeijalle ovat koit-
taneet huonot ajat Neuvostoliit-
ton—Saksan rintamalla, koska
Hitler on alkanut esittää tuhot-
tuja sotajoukkojaan toimivina
ja ryhtynyt palkitsemaan ken-
raaleita, jotka ovat häpeällisesti
karanneet taistelukentältä. Kai-
kille on myöskin selvää, että tä-
mä hätääntyneiden hitleriläisten
uusi silmäkääntötötempu, tämä
heidän uusi kömpelö ilveilynsä
ei voi johtaa ketään harhaan
neuvostojoukkojen Koursun-
Shevtshenkovskin alueella tuhoa-
mien kymmenen saksalaisen di-
visioonan kohtalon suhteen.

Lähestyy lopullisen tilinteon hetki kaikista kunnantöistä, v
hitleriläiset ovat tehneet neuvostomaalla ja miehitettyissä Eut
pan maissa".

Neuvostoliiton
Tiedotustoimisto

STALININ PÄIVÄKÄSKYSTÄ
HELMIKUUN 23 PÄIVÄLTÄ

10 SAARRETUN SAKSALAISEN DIVISIOONAN VIIMEISET PÄIVÄT

Helmikuun 8 päivänä Neuvostoliiton sotilasjohto esitti Tsherkassyn länsipuolella saarrettujen saksalaisten joukkojen päällystölle ja koko upseeristolle uhkavaatimuksen ehdottaen vastarinnan lopettamista ja varotti:

„Jos Te hylkääte meidän ehdotuksemme aseiden laskeamisesta, niin Punainen armeija ja ilmavoimat alkavat sotatoimet Teidän saarrettujen joukkojenne tuhoamiseksi ja vastuun niiden tuhoutumisesta kannatte Te“.

Saksalainen sotilasjohto hylkäsi tämän uhkavaatimuksen. Sen vuoksi Punaisen armeijan joukot alkoivat helmikuun 9 päivänä yleishyökkäyksen vihollisen saarrettuja divisiooneja vastaan ja alkoivat päättävillä sota-toimilla tuhota niitä. Tämä hirtittävän verinen tuhoamistaistelu jatkui yhdeksän vuorokautta, joiden kuluessa neuvostojoukot höyhensivät perinpohjin saarretut saksalaiset divisioonat.

Pian saksalaiset oli puristettu pienelle, muutamia kilometrejä käsittävälle alueelle. Saksalaisten lentokoneiden heittämät ammuksiset ja muona joutuivat Punaisen armeijan joukko-osastoille. Koko vihollisen hallussa oleva alue oli täynnä romutettuja saksalaisia hyökkäysvaunuja, tykkeitä, autoja ja kuormia. Kaikkialla virui ruumiita.

Vangiksi joutunut 389. jalkaväkidivisioonan 545. rykmentin 2. komppanian komentaja luutnantti Backheim kuvasi motin selvittämisen jälkeen saksalaisten joukkojen asemaa seuraavasti:

„Meidän joukkomme olivat nähtyneet. Ensimmäiseen pataljoonaan oli jäänyt 32 miestä. Minun komppaniastani jäi eloon vain kaksi — minä ja aliupseeri Balzer“.

Koko saarretusta saksalaisesta 70—80 tuhatta miestä käsittävästä joukosta jäi henkiin vain 18.200 sotamiestä ja upseeria, jotka antautuivat Punaisen armeijan vangeiksi.

Sotavangit kirjoittavat omaisilleen ja tuttavilleen

Neuvostoliitossa olevien suomalaisten sotavankien nimestä julkaisemme heidän kirjoittamia kotiin. Pyydämme joita lähettämään kirjeet niissä mainituilla osoitteilla edellä.

Koululainen Matti Liesinen, Virtakatu 4, Heinola.

Veli hyvä!

Monet terveiset sinulle ja Esterille täältä sotavankeudesta. Voin edelleenkin mitä parhaiten ja samaa toivon teillekin. Sotatapahtumat näyttävät kehittyvän sellaista vauhtia, että saksmanni on pian „piipussa“, ja pian päästään kotiin. Pikaisiin näkemiin

Veikko.

Stm. Veikko Liesinen, VN 3.

Neiti Ester Pitkänen, Pöytä, Kotiaho.

Heipä hei Ester!

Yli kaksi vuotta olen ollut täällä sotavankina. Aika on kulunut verrattain nopeasti pienessä työntouhussa sodan loppua odotellessa. Sapuskaa saamme aivan riittävästi, joten poika palaa hyvissä voimissa teidän luoksenne. Terveisiä kaikille

Eino.

Stm. Eino Pitkänen, JR 9.

Rouva Hanna Kaattari, Oulu, Hietasaari.

Aiti rakas!

Parhaat terveiset teille kaikille täältä vieraalta maalta. Var-

Mieleenpantavaa

Ken antautuu vapaaehtoisesti sotavangiksi, hän vapauttaa itsensä edesvastuusta niistä rikoksista, joita Mannerheimin kopla on anastetuilla alueilla.

Ken antautuu vapaaehtoisesti sotavangiksi, hänelle myönnetään Punaisen armeijan Ylipäällystön 11.6.1943 antaman päiväkirjan N:o 1470 perusteella seuraavat etuisuudet:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majutus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat erittäin suotuisissa ilmastosuhteissa.
3. Etuoikeus ammattityön valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämässä omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi muuhun johon sotavangi haluaa, heti sodan päätyttyä.

VERSTI MÄKI OPETTAA:

„Propagandaa on tehtävä niin, etteivät sitä sotamiehet huomaa“

KTR 14:n 2. patteriston tulenjohtajajoukkueen johtaja luutnantti E. Jalkanen, kotoisin Jorolista, kertoo:

Puhuttelutilaisuuksissa KTR komentaja eversti Mäki antoi upseereille usein ohjeita propagandan harjoittamisesta sotakun sota loppuu, niin hänen kotimaahan teldän ne. Rakkain tervetisin, poika.

Stm. Ensio Kaattari, JR 11.

Rouva Alma Heinola, Kiuruvesi, Koivuk.

Hyvä kotiväki!

Niin on kulunut yli 30 kautta siitä, kun jouduin vangiksi tänne Neuvostoliiton.

Kyllä olen hyvilläni, että näin lykästi. Oli onnetonta, että jouduin sotaan, mutta onni että niin pian jouduin nstien pitää huolta siitä, että suomalainen sotamies ei näe eikä

la! Kuinkahan monta kertaa sin ollut vainajana sinä janssi on juuri tarkoitettu propagandahuijaukseksi. Vielä toistai-

Mutta nyt palaan terveeksi eloonjääneitä rintamamiehiä tahdotaan „vihdyttää“ — tapat-

ehjin jäsenin, jota eivät an puolesta.

Herrat upseerit ymmärtävät, että se suomalainen rintamamies, ka todellakin tajuaa Suomen armeijan aseman toivottomuuden, ei ka päivääkään sotaa, vaan karkaa rintamalta tai antautuu Punai-

armeen vangiksi. Näin teki m.m. luutnantti Jalkanen, joka itse 100 kieltäneensä sotamiehiä antautumasta vangiksi. Mutta sehän kin propaganda, jota jokaisen Mannerheimin armeijan upseerin ylhäältä saatujen ohjeiden mukaan harjoitettava „niin etteivät ä sotamiehet huomaa“.

Te

Stm. Teuvo Heinonen, RJP 2.

SOTAMIESTEN OMAISIA KIRISTETÄÄN

Eräs sotavangi kertoo:

„Jos sotamies sattuu lomalla loukkaamaan tapaturmasta itsensä ja joutuu sen idosta sairaalaan, niin hän nettää sairastusajalta päivä-länsä ja omaiset perheavust-

Useimmissa tapauksissa sotas menee lomalle auttaakseen täläisessä asemassa olevia aisiaan. Hänelle ei kotiloma suinkaan levoksi, sillä hänen

teesta, joka Suomen armeijalle on muodostumassa. Nykyisestä rintamatilanteesta on parempi vaietta, sillä se voi aiheuttaa vain hermostuneisuutta.

Joukkueessani minä koetin soveltua käytäntöön näitä eversti Mäen antamia propagandaoheja. Järjestin sotamiehille korven puhdistusta, urheilukilpailuja ja ajanvietteläisyyksiä. Valvoin tarkasti, että sotamiehet eivät saaneet puhua poliitikasta eikä saksalaisten tappioista. Itse varoitin sotamiehiä Punaisen armeijan vangiksi antautumisesta“

Tämä luutnantti Jalkanen avoimellinen lausunto paljastaa Suomen armeijassa harjoitettavan sotapropagandan kiertyyden. Samaan aikaan kuin synkät ukkospilvet kasautuvat Suomen armeijan ylle, kulkien nopeaa vauhtia lopullista tappiotaan kohti, mannermiesten upseerien tehtäväksi on annettu erilaisin viihdytys-keinoin pitää huolta siitä, että suomalainen sotamies ei näe eikä ule mitään, ei huomaa sitä surman kuilua, jonka partaalla hän soo. Eversti Mäen oman tunnustuksen mukaan tuo „vihdytys“-janssi on juuri tarkoitettu propagandahuijaukseksi. Vielä toistai-

naan itsensä Hitlerin ja Mannerheimin auttamattomasti hävityn an puolesta.

Herrat upseerit ymmärtävät, että se suomalainen rintamamies, ka todellakin tajuaa Suomen armeijan aseman toivottomuuden, ei ka päivääkään sotaa, vaan karkaa rintamalta tai antautuu Punai-

armeen vangiksi. Näin teki m.m. luutnantti Jalkanen, joka itse 100 kieltäneensä sotamiehiä antautumasta vangiksi. Mutta sehän kin propaganda, jota jokaisen Mannerheimin armeijan upseerin ylhäältä saatujen ohjeiden mukaan harjoitettava „niin etteivät ä sotamiehet huomaa“.

täytyy hankkia puita, tehdä jos jonkinlaisia kotitöitä ja jos siinä sattuu loukkaantumaan, niin joutuu siltä vielä omaisekkin kärsimään.

Päivärahan ja perheavustuksen riistäminen mahdollisimman usean rintamamiehen perheeltä jos jonkinlaisilla verukkeilla — se on yksi niistä toimenpiteistä, jotka osoittavat, että vararikkoisella Mannerheimin sotakopalla alkaa olla viimeiset tuutissa“.

KRIVOI ROG tulee jälleen työskentelemään Punaisen armeijan hyväksi

„Bolshevikeilta on riistetty rauta ja teräs“. Näin huusivat saksalaiset vahingoniloisina vallattuaan Krivoi Rogin rautakaivokset Ukrainassa. Krivoi Rogin menetys oli tuntuva tappio Neuvostoliitolle, mutta se ei estänyt Punaista armeijaa valmistamasta mursertavaa iskua saksalaisia anastajia vastaan. Punaisen armeijan menestyksellisellä hyökkäyksellä on jo vapautettu 3/4 saksalaisten valtaamasta neuvostomaasta. Saksalaiset on ajettu pois myöskin Krivoi Rogista. Krivoi Rogin rautakaivoksia kunnostetaan ja ne tulevat jälleen työskentelemään Punaisen armeijan hyväksi. Yhä nopeammassa vauhdissa käy hyökkäysvaunujen, lentokoneiden ja muiden aseiden tuotanto Saksan ja sen vasallien lopulliseksi ja pikaliseksi tuhoamiseksi.

En pelännyt antautua vangiksi

RJP 6:n 2. komppanian sotamies Uuno Ullgren kirjoittaa:

En pelännyt vangiksi antautumista, sillä olen keskustellut monta kertaa Rautavaarasta kotoisin olevan Eerikki Pursiainen kanssa, joka oli talvisodan aikana Punaisen armeijan vankina. Häneltä olivat ennen vangiksi joutumistaan paleltuneet jalat ja hän kertoi, että hoito sairaalassa oli hyvä ja sotavangin kohtelu moitteeton.

Nyt voin sanoa kokemuksesta, että Pursiainen puhui totta. Minua on kohdeltu sotavankeudessa hyvin ja ruokaa olen saanut riittävästi. Haavat, jotka sain vangiksi joutumiseni hetkellä, ovat parantuneet hyvässä hoidossa.

Kiitän luojaani siitä, että jouduin vangiksi. Nyt ei Lahjattöni joudu orvoksi ja vaimoni leskeksi. Palaan heidän luokseen täysin työkykyisenä miehenä.

(Jatkuu 2. siv.)